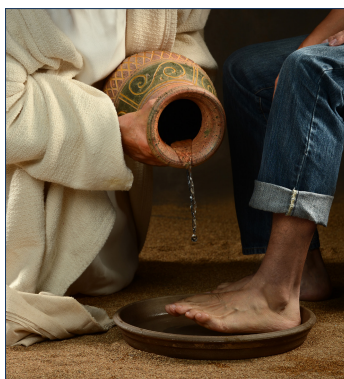

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

DECEMBRIE 2016: MĂNGĂIERE ȘI MIȘIUNE + ȘUFERINȚA CELOR NEVINOVAȚI
+ DRAGOSTEA LEGATĂ LA OCHI + TESTAMENTUL LUI ISUS
+ FOAIE DE JURNAL DIN AMATRICE + LA ODIHNĂ 2016
+ MESAJ DIN CONNECTICUT + DIFERENȚA... CARE FACE DIFERENȚA

Biserica din România:
plănuind pentru viitor

România pentru Hristos! 2017

ASEMENEALUI

DU-TE ȘI FĂ ȘI TU LA FEL!
LUCA 10:37

ANUL ÎMPĂCĂRII PERSONALE
2016-2017

- PREGĂTEȘTE (septembrie-decembrie 2016)
- SEAMĂNĂ (ianuarie-martie 2017)
- ÎNGRIJEȘTE (aprilie-mai 2017)
- SECERĂ (Iunie 2017)

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

4

3 Editorial

Teodor Huțanu

Mângâiere și misiune

4 Comitet buget Uniune

Ștefan Tomoiagă

Mesajul președintelui

6 Comitet buget Uniune

Aurel Neațu

Raportul secretarului

8 Comitet buget Uniune

Eduard Călugăru

Raportul trezorerului

9 Opinii

Remus Soare

Despre Dumnezeu și suferința celor nevinovați

10

10 Familie

Gili Antea

Dragostea legată la ochi

12 Spiritual

Daniel Bota

Testamentul lui Isus

15 Reportaj

Benone Lupu

Foaie de jurnal din Amatrice

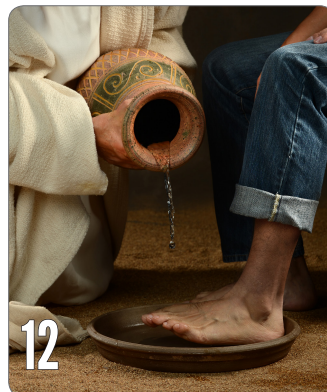
17 Info

La odihnă 2016

20 Departamente

Nicolae Alexandru

Misiunea înseamnă comunicare față în față

12

22 Reflecții

Iacob Coman

Cuvânt și de Cuvânt

24 Diaspora

Mihail Baciu

Mesaj de suflet din Connecticut, SUA

26 Repere ale identității

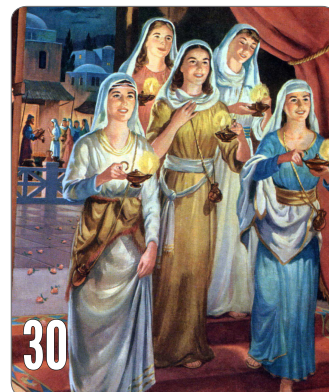
Florin Lăiu

(VI) Sanctuarul, de la criza din 1980 până în secolul XXI (II)

30 De la inimă la inimă

Florin Istrate

Diferența... care face diferența

30

Problema multora dintre noi este că ne credem producători, când, de fapt, suntem distribuitori. Numai Dumnezeu are resurse pentru satisfacerea nevoilor umane. Noi nu putem decât să primim bogățiile Lui și să le împărtășim altora. Dacă ai privit, întinde mâna la nevoile altora și ți se vor întinde aripi la nevoile tale. Hrănește-te cu cele trei E-uri: energie, entuziasm, empatie! Empatie înseamnă să simți că ți-au amorțit degetele când îți vezi semenul umblând desculț prin zăpadă, să-i deschizi larg ușa să intre la căldură și să împarți cu el singura pereche bună de încălțări pe care o ai. „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații.” (1 Petru 3:8)

Anul XCIII, DECEMBRIE 2016. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georget Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MÂNGÂIERE ȘI MISIUNE

Mângăiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:18). Despărțirea de cineva drag ne îndreaptă toată speranța către ziua reîntâlnirii. Iar apostolul Pavel ne spune care este sursa mângâierii și a speranței: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos” (v. 16). A doua venire este fericita noastră nădejde!

Despre unii dintre cei care au adormit în Domnul în 2016 vom aminti în acest număr, însă ei sunt mult mai mulți, unii părăsindu-ne total neașteptat. La căpătâiul unei ființe dragi devenim mai adventiști – mai așteptători. Iar Mângâietorul divin ne înviorează sufletul și mintea cu înțelesuri mai profunde.

Mai întâi ne spune că ne vom reîntâlni cu aceleași persoane iubite: „Toți ies din morminte cu aceeași statură cu care au intrat în ele... Toți însă învie cu prospețimea și vigoarea unei tinereți veșnice... Toate defectele și diformitățile sunt lăsate în mormânt... Copilașii sunt duși în brațele mamelor lor. Prieteni mult timp despărțiți prin moarte sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată...” (*Tragedia veacurilor*, p. 529). Ce zi ne pregătește minunatul nostru Mântuitor!

Apoi mai este o mângâiere: amintirea celor plecați rămâne vie și binefăcătoare. „Moise era

mort, dar influența lui n-a pierit odată cu el. Aceasta avea să dăinuie mai departe și să renască în inima poporului său... După cum strălucirea soarelui care apune luminează vârful munților chiar și după ce el a apus de mult dincolo de înălțimi, la fel faptele celor buni, curați și sfinți împrăștie lumină după ce ei de multă vreme au plecat. Faptele, cuvintele și exemplul lor trăiesc veșnic” (*Patriarhi și profeti*, p. 489). Eu ce influență las după mine?!

Un ultim gând, sugerat prin apostolul Petru: „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi... așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu?” (2 Petru 3:11,12). Dorul și așteptarea ne constrâng la acțiune. Undeva, un tablou înfățișând înălțarea la cer a Domnului Isus avea inscripționată în partea de jos această ingenioasă combinație de texte biblice: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Faptele 1:11; Marcu 16:15).

„Și aceasta cu atât mai mult cu cât” „Cel ce vine” ne reamintește: „Iată, Eu vin curând!” „Amin! Vino, Doamne Isuse!” ■

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

DORUL ȘI AȘTEPTAREA NE CONSTRÂNG LA ACȚIUNE.

Redeșteptare și Reformă tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

„Mulți au o credință formală în Hristos, dar nu știu nimic despre dependența vitală de El, o dependență prin care credinciosul își însușește meritele unui Mântuitor răstignit și înviat... Mulți recunosc faptul că Isus Hristos este Mântuitorul lumii, dar în același timp stau departe de El, nu se pocăiesc de păcatele lor și nu îl primesc pe Isus ca Mântuitor personal. Credința lor este pur și simplu un consimțământ al minții și o judecare a adevărului, dar adevărul nu este adus în inimă, ca să poată sfinți sufletul și să poată schimba caracterul. (...)

Reînvierea: renunțarea la credința de formă!

Credința care duce la mântuire nu este o credință ocazională, ea nu este un simplu consimțământ intelectual, ci este credința înrădăcinată în inimă, care îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal, cu asigurarea că El poate să-i mântuiască până la capăt pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El... Credința aceasta îl determină pe cel ce o deține să își îndrepte toate simțămintele inimii spre Hristos. Gândirea lui este sub controlul Duhului Sfânt, iar caracterul lui este modelat după chipul divin.”

(Ellen White, *Solii alese*, vol. 1, pp. 336, 338, citat în *Adevărata redeșteptare*, pp. 27, 29)

MESAJUL PREȘEDINTELUI

„Dați-le voi să mănânce!” (Matei 14:16)

MIJLOACELE PE CARE LE AVEM NOI AR PĂREA CĂ NU SUNT ÎNDESTULĂTOARE PENTRU LUCRU, DAR DACĂ VOM PORNI ÎNAINTE PRIN CREDINȚĂ, AVÂND ÎNCREDERE ÎN PUTEREA DESĂVÂRȘITĂ A LUI DUMNEZEU, IZVOARE ÎMBELȘUGATE SE VOR DESCHIDE ÎN FAȚA NOASTRĂ. EL VA RĂSPĂLĂTI ÎNCREDEREA SIMPLĂ, SINCRĂ, ÎN EL.

Prezentul raport este un apel adresat fiecărui administrator, director, conducător de biserică locală sau membru – într-un cuvânt – ucenicului. „Isus lucrase toată ziua fără să mănânce sau să se odihnească... Ucenicii au stăruit de El, spunând că este spre binele oamenilor să fie trimiși acasă... Dar Isus a zis: „Dați-le voi să mănânce!” (Hristos, Lumina lumii, p. 365).

Misiunea la care suntem chemați, la acest ceas târziu de istorie, este acea lucrare prin care resursele divine împlinesc nevoile umane prin canalele iubirii, spre slava lui Dumnezeu. Să descoperim împreună patru principii fundamentale: să cunoaștem personal resursele divine; să observăm cu un ochi plin de compasiune nevoile oamenilor; să devenim distribuitori ai resurselor infinite ale lui Dumnezeu; să urmărim constant ca Dumnezeu să primească toată slava.

Să cunoaștem personal resursele divine

Îl cunoaștem personal pe Dumnezeu și suntem conștienți de resursele formidabile care ne stau la îndemână? Cercetările spun că 96% dintre români cred în Dumnezeu, iar 69% se roagă zilnic (Sondaj IRES, august 2015). Chiar ocupă rugăciunea un loc aparte în viața celor de lângă noi, dar mai ales în viața noastră?

„Noi vom stăruii necurmat în rugăciune” (Faptele 6:4). Aceste puține cuvinte ne ajută să cunoaștem secretul marelui succes al bisericii primare în câștigarea sufletelor și în propovăduirea învierii lui Isus în întreaga lume cunoscută atunci. Agenda comitetelor bisericii din primul secol era la fel de plină: biserici de zidit, bolnavi de vizitat, adunări de ținut, ajutoare bănești de strâns, dar „noi vom stăruii necurmat în rugăciune” era viața lor, nu lozinca lor.

Pentru a-l convinge pe Anania că Saul din Tars a fost cu adevărat convertit la creștinism, Domnul i-a zis: „Iată, el se roagă!” (Faptele 9:11). Tăria unei dorințe puternice este aceea care trimite rugăciunea spre cer și o face să străpungă norii.

Să observăm cu multă compasiune nevoile oamenilor

Suntem preocupați de nevoile altora, așa încât să le observăm și să le împlinim? Avem compasiune

pentru cei în nevoie? Ce înseamnă empatie? Să vezi cu ochii celuiilalt, să ascuți cu urechea celuiilalt și să simți cu inima celui de lângă tine.

„Isus era palid de oboseală și de foame, iar ucenicii L-au rugat să înceteze munca, dar El nu Se putea retrage din mulțime” (Hristos, Lumina lumii, p. 365).

Fiul lui Dumnezeu găsește timp, după o zi de predicat, să descopere nevoile oamenilor și să le ceară ucenicilor să le dea ei de mâncare. „Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17). Este necesar ca programele departamentale pe care biserica le promovează să fie izvorâte dintr-o observare atentă a nevoilor, făcută cu un ochi plin de compasiune.

Producători sau distribuitori ai resurselor infinite ale lui Dumnezeu

Problema multora dintre noi este că ne credem producători, când de fapt suntem distribuitori. Numai El are resurse pentru satisfacerea nevoilor umane. Noi nu putem decât să primim bogățiile Lui și să le împărtășim altora. Dacă ai privit, întinde mâna la nevoile altora și îți se vor întinde aripi la nevoile tale. Hrănește-te cu cele

trei E-uri: energie, entuziasm, empatie! Empatie înseamnă să simți că ți-au amorțit degetele când îți vezi semenul umblând desculț prin zăpadă, să-i deschizi larg ușa să intre la căldură și să împarți cu el singura pereche bună de încălziri pe care o ai. „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți” (1 Petru 3:8).

Provocări 2017

Globalizarea și secularismul sunt provocări uriașe pentru biserică. Organizațiile independente pot deveni zone dureroase pentru trupul bisericii. Invitația la păstrarea unității bisericii este pentru fiecare credincios. Individualismul, slăbirea valorilor familiei sau confuziile doctrine erodează biserica. Când punem semnul de întrebare cu referire la anul care ne stă înaintea, să nu uităm să punem și semnul exclamării la „gândul revenirii Domnului, care îmi este atât de drag și plin de speranță” (Richard Baxter, *Works*, vol. 17, p. 555). „Aceasta este ziua pe care toți credincioșii trebuie să o dorească și să o aștepte, pentru că este împlinirea întregii lucrări a mântuirii, a dorințelor și străduințelor sufletului lor. Grăbește, o, Doamne, ziua binecuvântată” (*Gânduri despre cartea Apocalipsei*, p. 66).

Ca pregătire pentru acea zi măreață, programul *Asemenea Lui – România pentru Hristos* face invitația ca fiecare copil, tânăr sau membru al bisericii să fie parte a unei mișcări cu rezultate mari, pe care doar Duhul lui Dumnezeu o poate realiza. „Aruncați-vă ochii printre neamuri și priviți, uimiți-vă și îngroziți-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!” (Habacuc 1:5).

Implicare totală a credincioșilor!

Apreciem fiecare act de voluntariat al tinerilor și adulților izvorât dintr-o dragoste curată față de aproapele. Fiecare dintre noi poate și este chemat să facă ceva pentru semenii. Cine poate fi copilul cu cinci pâini și doi pești? Administratorul, directorul de departament, liderul unei biserici locale, pastorul, închinătorul care stă pe ultimul scaun. Ucenicul Andrei a găsit un copil pentru că a fost în mijlocul mulțimii, nu pe scenă. *Nu căutați scuze, fiți omul!* Anul 2017 este o oportunitate unică de a demonstra că ne pasă de oameni. „V-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13:15).

V-ați pus vreodată întrebarea: Cine este cea mai importantă persoană din biserică? Cel care stă mai mult în față sau cel care oferă sume mari pentru biserică? La minunea înmulțirii pâinilor,

copilul a adus înaintea lui Isus merindele puse de mama în traistă. Un tânăr sau un adult care pune la dispoziția lui Dumnezeu tot ce are poate deveni VIP-ul unei mulțimi. Membrii bisericii sunt cei mai importanți. Ei au nevoie să fie iubiți, ascultați, îndrumați, muștrați, încurajați. Împreună suntem slujitori pentru ca mulțimea să fie hrănită.

În mâna lui Hristos, cantitatea cea mică de hrană nu a scăzut, până când mulțimea înfometată nu a fost saturată. Dacă mergem la Izvorul puterii cu brațele credinței noastre deschise pentru a primi, vom fi susținuți în lucrarea noastră chiar în împrejurările cele mai descurajatoare și vom fi făcuți în stare să dăm altora pâinea vieții. Domnul zice: „Dați și vi se va da!” (Luca 6:38).

Să urmărim constant ca Dumnezeu să primească toată slava

Prin ceea ce facem, urmărim constant ca toată slava să fie adusă doar lui Dumnezeu? Ne este foame de Cuvântul care înviorează sau înghițăm cuvinte aparent dulci, nevinovate, dar care aduc în suflet îndoiala și neîncrederea? Îi aducem lui Dumnezeu toată slava, lauda și mulțumirea? După ce mulțimea a fost hrănită, a mai rămas hrană din belșug. Minunea a avut loc doar în mâinile Lui. „Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!” (Psalmii 96:3).

Mijloacele pe care le avem noi ar părea că nu sunt îndestulătoare pentru lucru, dar dacă vom porni înainte prin credință, având încredere în puterea desăvârșită a lui Dumnezeu, izvoare îmbelșugate se vor deschide în fața noastră. El va răsplăti încrederea simplă, sinceră, în El.

Cuvânt de încheiere

„Lucrarea de clădire a Împărăției lui Dumnezeu va înainta, cu toate că, după toate aparențele, se mișcă încet. Lucrarea este a lui Dumnezeu și El va da mijloace și va trimite ucenici sinceri și credincioși. Dumnezeu nu-i părăsește pe aceia care lucrează în iubire pentru a da Cuvântul vieții acelor care pier și care, la rândul lor, întind mâinile să primească hrană, ca să poată da și altor inimi înfometate” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 370). ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

**PROGRAMUL
„ASEMENEA
LUI – ROMÂNIA
PENTRU HRISTOS”
FACE INVITAȚIA
CA FIECARE
COPIL, TÂNĂR
SAU MEMBRU
AL BISERICII
SĂ FIE PARTE A
UNEI MIȘCĂRI
CU REZULTATE
MARI, PE CARE
DOAR DUHUL LUI
DUMNEZEU O
POATE REALIZA.**

RAPORTUL SECRETARULUI

„Fii cu luare-aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruie în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.” (1 Timotei 4:16)

RADIOGRAFIE A BISERICII AUREL NEAȚU

BISERICA ADVENTISTĂ ESTE PREZENTĂ ÎN 215 ȚĂRI. LA 1 IANUARIE 2016, NUMĂRA 19 126 438 MEMBRI (384 LOCUITORI/MEMBRU).

An de an, datele statistice ne oferă o radiografie a bisericii care, asemenea unui organism viu, se poate dezvolta, poate crește sau, dimpotrivă, poate regresa sau chiar muri. Deși totul se reduce la cifre, în spatele lor stau evenimente pline de bucurie sau de întristare, activități ale colegilor din departamente, eforturi nenumerate ale pastorilor, membrilor și tinerilor pentru propovăduirea Adevărului.

Date statistice – Biserica Mondială

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este prezentă în 215 țări și teritorii din

cele 237 recunoscute de ONU. La 1 ianuarie 2016, număra 19 126 438 de membri (384 locuitori/membru adventist). În istoria bisericii, pentru al doisprezecelea an consecutiv s-au adăugat peste un milion de suflete prin botez și mărturisire de credință (1 260 880), și este pentru al paisprezecelea an în care se botează peste un milion de membri.

Diviziunea Inter-Europeană (din care facem și noi parte) numără 178 831 de membri, care se închină în 2 547 de biserici locale și 560 de grupe. Biserica are cea mai mare rată de creștere în Africa și America de Sud, peste 20%, și cea mai mică – sub 0,5%, în Europa.

Date statistice – Uniunea Română

Tabel nr. 1 – Statistică membri/ 2016 (1 ianuarie – 30 septembrie 2016)

Conferință	Nr. membri 1.01.2016	Intrări		Ieșiri			Nr. membri 30.09.2016	Procent creștere/ scădere
		Botez + mărt.	Scris. rec.	Scris. rec.	Deces	Exclu- dere		
Banat	6 743	165	135	248	84	35	6 604	-2,10
Moldova	12 528	262	126	324	263	103	12 227	-2,46
Muntenia	18 509	285	232	240	247	110	18 401	-0,58
Oltenia	11 075	129	75	100	168	40	10 950	-1,14
Transilvania Nord	7 674	129	41	61	116	53	7 563	-1,47
Transilvania Sud	9 304	216	112	84	118	46	9 346	+0,45
Total	65 833	1 186	721	1,057	996	387	65 091	-1,14

Tabel nr. 2 – Clasificare biserici în funcție de numărul de membri/2016

Biserici locale în funcție de nr. membri	Banat	Moldova	Muntenia	Oltenia	Transilvania de Nord	Transilvania de Sud	Total
1-20	28	76	48	55	39	42	288
21-50	44	96	114	92	41	55	442
51-100	25	36	46	35	29	31	202
101-200	8	25	46	19	14	16	128
201-300	5	4	6	4	4	4	27
> 300	2	3	6	2	1	4	18
Total	112	240	266	207	128	152	1 105

Tabel nr. 3 – Botezuri și mărturisiri de credință/excluderi/procent pierderi în perioada 2006–2016

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Bot.+ m.c.	2 235	1 835	1 778	2 283	1 946	1 650	1 594	1 535	1 496	1 536	1 186
Excluderi	746	843	792	665	692	565	523	452	479	344	387
Procent pierderi	33%	46%	45%	30%	36%	34%	33%	30%	32%	22%	33%

Tabel nr. 4 – Participare serviciu divin/Școala de Sabat în perioada 1 ianuarie–30 septembrie 2016

Conferință	Nr. membri	Medie participanți serviciul divin	Medie participanți Școala de Sabat	Procent participare serviciul divin	Procent participare Școala de Sabat
Banat	6 604	4 786	3 611	72	55
Moldova	12 227	9 775	9 146	80	75
Muntenia	18 401	12 275	9 557	67	52
Oltenia	10 950	7 423	6 365	68	58
Transilvania Nord	7 563	5 462	4 252	72	56
Transilvania Sud	9 346	6 630	4 967	71	53
Total	65 091	46 351	37 898	71	58

Aurel Neațu este secretarul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

RAPORTUL TREZORIERULUI

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.”
(1 Corinteni 4:2)

**ISPRAVNICI
CREDINCIOȘI
EDUARD
CALUGĂRU**

Privind la rezultatele din primele nouă luni ale anului 2016, avem multe motive de recunoștință la adresa lui Dumnezeu, pentru toate binecuvântările pe care ni le oferă zi de zi și pentru minunile pe care le face cu biserica Sa.

Prin resursele și libertatea de care biserica noastră se bucură în continuare,

pot fi împlinite planurile și proiectele de evanghelizare, pregătindu-i astfel pe oameni pentru minunata revenire a Domnului Isus.

În tabelul următor este prezentată situația veniturilor la capitolul zecime pe fiecare Conferință din Uniunea Română, în perioada ianuarie–septembrie 2016, în comparație cu aceeași perioadă a anului 2015.

CONFERINȚA	curs 2016*				curs 2015*				rata inflației*	
	2016		medie an		2015		medie an		2016 / 2015	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizată
BANAT	4 716 004	1 050 335	714	159	4 165 463	938 167	610	137	113,2%	113,9%
MOLDOVA	9 004 493	2 005 455	736	164	8 372 158	1 885 621	653	147	107,6%	108,2%
MUNTENIA	13 743 624	3 060 941	747	166	12 370 903	2 786 239	665	150	111,1%	111,8%
OLTENIA	6 505 693	1 448 929	594	132	6 010 468	1 353 709	534	120	108,2%	108,9%
TRANS. NORD	4 344 537	967 603	574	128	4 000 012	900 904	517	116	108,6%	109,3%
TRANS. SUD	7 693 429	1 713 459	823	183	6 558 181	1 477 068	705	159	117,3%	118,0%
TOTAL	46 007 780	10 246 722	707	157	41 477 185	9 341 708	623	140	110,9%	111,6%

*Potrivit www.bnr.ro și <http://www.inss.ro>

Procentul de creștere a zecimii totale pe Uniune în anul 2016 (ianuarie–septembrie) față de aceeași perioadă a anului trecut este de 10,9%. Ca sumă absolută, zecimea a crescut cu 4 530 595 lei. Dacă se ia în considerare efectul inflației de -0,60%, se înregistrează o creștere cu 11,6% a zecimii în anul 2016 față de 2015.

Moneda națională a avut un curs care a fluctuat puțin față de euro, media acestuia fiind de 4,49 lei/1 euro. Zecimea în valută a crescut cu 905 014 euro (în procent de 9,69%) față de anul precedent.

Darul Școlii de Sabat se ridică la suma de 2 129 548 lei la data de 30 septembrie 2016, având o creștere de 161 163 lei (în procent de 8,19%) față de aceeași perioadă a anului 2015.

Se observă atât o creștere a zecimilor, cât și a darurilor Școlii de Sabat în anul 2016 față de aceeași perioadă a anului trecut, însă numărul de membri a scăzut cu 1 026 de persoane în aceeași perioadă, ajungând la

65 091 de membri la data de 30 septembrie 2016.

Cea mai mare provocare dintre proiectele dezvoltate în cadrul bisericii o reprezintă în continuare Centrul Media Adventist. În perioada ianuarie–septembrie 2016, Uniunea de Conferințe a susținut financiar Centrul Media Adventist cu suma de 3 516 000 de lei, din care suma de 273 339 lei a fost acoperită de Conferințe pentru Radio Vocea Speranței. Această sumă a fost înregistrată în afara donațiilor oferite direct Centrului Media Adventist.

Bunul Dumnezeu apreciază orice dar oferit cu inima curată și plină de credințioșie față de El și lucrarea Lui. Putem remarca încă o dată credințioșia membrilor în dăruirea zecimilor și darurilor și implicarea lor în proiectele de misiune ale bisericii. Slăvit fie Domnul pentru binecuvântările Sale îmbelșugate! ■

Eduard Călugăru este trezorerul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

DESPRE DUMNEZEU ȘI SUFERINȚA CELOR NEVINOVAȚI

Unde este Dumnezeu în relație cu suferința umană? Doar punând întrebarea aceasta pășim pe un teritoriu care este dincolo de înțelegerea omenească. Dacă adăugăm interogației ideea suferinței celor inocenți, încercarea găsirii unui răspuns temeinic ne conduce pe tărâmul neputinței.

Dumnezeu este bunătate și iubire infinită. Dar infinitatea Sa face ca înțelegerea Lui de către ființa umană să rămână limitată. În problema suferinței celor nevinovați, Biblia, teologia și dogmele nu au precizat până acum un răspuns foarte sigur. Singurul răspuns cu privire la acest subiect l-ar putea oferi Însuși Dumnezeu persoanei care se află într-o astfel de condiție în prezența Sa. Noi nu știm care este răspunsul lui Dumnezeu în fața suferinței umane, în drame al căror final nu s-a consumat pe deplin din perspectiva Lui. Ultima realitate a lui Dumnezeu este diferită de ceea ce văd oamenii în fiecare zi în jurul lor.

Ființa umană, intrând în relație cu Dumnezeu, Îl poate cunoaște. Cu toate acestea, nu poate cunoaște ce cunoaște Dumnezeu. Dacă singurul răspuns adecvat cu privire la suferința umană depinde de ce cunoaște Dumnezeu, atunci problema suferinței nu poate fi rezolvată. Rămâne mai degrabă o taină ce ține de natura infinită a lui Dumnezeu. Încercarea de a reduce misterul, făcând subiectul mai de înțeles, devine posibilă doar făcându-L în același timp pe Dumnezeu mai puțin bun, mai puțin puternic, mai puțin divin sau mai puțin alături de oameni decât El Însuși a revelat că este.

Când a creat universul pentru a Se oferi pe Sine ființelor create, Dumnezeul iubirii l-a întocmit cu posibilitatea suferinței Fiului Său. Deci suferința inocenței apare în planul Său înainte de crearea omului și de căderea în păcat. Suferința și moartea Fiului Său sunt măsura dragostei necondiționate pe care Dumnezeu urma să o exprime față de omenire. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram

noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Prin urmare, Dumnezeu, Cel ce suferă împreună cu noi, este Cel ce înțelege cel mai bine suferința celor nevinovați și nu poate greși în raport cu ea. Realitatea suferinței lui Dumnezeu conduce spre dimensiunea perfecțiunii iubirii Sale.

Pe parcursul existenței lor, oamenii se pot orienta atât în căutarea lui Dumnezeu, cât și spre căutările proprii. Atunci când omul nu reușește să se unească cu Dumnezeu din cauza voinței libere cu care a fost înzestrat, generează o formă primordială de suferință. Este o suferință atât a omului, cât și a lui Dumnezeu. Scopul final al lui Dumnezeu este rezolvarea acestei suferințe primordiale, legată de înstrăinarea ființelor față de El, și nu prevenirea suferințelor din instanțe și ipostaze temporare. Dar a accede la adevăruri de felul acesta cere o putere a cugetului care să transcendă normele gândirii empirice. ■

Remus Soare este pastor în Madrid, Spania.

**SCOPUL FINAL AL
LUI DUMNEZEU
ESTE REZOLVA-
REA SUFERINȚEI
CARE ESTE LEGATĂ
DE ÎNSTRĂINAREA
FIINȚELOR DE EL,
ȘI NU PREVENIREA
SUFERINȚELOR
DIN INSTANȚE
ȘI IPOSTAZE
TEMPORARE.**

DRAGOSTEA LEGATĂ LA OCHI

„Căsnicia fericită este o lungă conversație care întotdeauna pare prea scurtă.” Andre Maurois

O mică surpriză

Într-o zi de Sabat mă aflam într-o biserică unde nu mă cunoștea decât prezbiterul și soția lui. Am fost invitat să însoțesc grupa la amvon. Discret, la ureche, mi s-a spus că va urma un serviciu de cununie religioasă și poate sunt inspirat să le fac o amintire frumoasă. Am încercat să mă eschivez, dar, ca să mă liniștesc, m-au rugat să anunț cântarea de închidere. Tot timpul cât pastorul a prezentat mesajul dedicat celor doi, am privit acea pereche de oameni încărungiți de vreme, așteptând nerăbdători să încheie un nou legământ.

De ce mai aveau nevoie de sfaturi, când de obicei la această vârstă legământul este mai degrabă un „contract de întreținere” cu multe clauze și probleme? Când pastorul a spus „amin”, m-am ridicat fără să vreau și m-am dus lângă el. M-a privit puțin nedumerit și mi-a șoptit că urmează „binecuvântarea”, apoi să anunț cântarea. Am rămas cu mâinile lipite de amvon, încercând să mă opresc să mă adresez celor doi.

„Stimată asistență, suntem martorii unei decizii pe care cei doi oameni care stau înaintea noastră vor să o pecetluiescă prin încheierea unui nou

legământ de căsătorie. Dacă aș fi în locul pastorului, nu aș pune mâinile pe capul lor cerând binecuvântarea cerului.” În sală s-a auzit o rumoare agitată, cei doi se priveau nedumeriți, iar pastorul se topea ca o lumânare lângă mine. Sosise momentul decisiv ca toți să înțeleagă solemnitatea momentului. O nouă relație de căsătorie presupune un risc mult mai mare decât prima dată.

„Îi rog pe cei doi să așeze scaunele spate în spate și fiecare va primi un bilețel și ceva de scris.” Toată sala fremăta de emoție și nerăbdare. „Scrieți pe acel bilețel cel mai sigur lucru care v-ar ajuta să vă descoperiți partenerul dacă ați fi legat la ochi.”

Am rugat pastorul să dea citire răspunsurilor date. Din partea miresei scria: „Dacă m-aș afla pe un stadion și fiecare bărbat m-ar striga pe nume, doar vocea lui ar vibra în sufletul meu.” Toată sala era în picioare, ca și când s-ar fi dat goooool!

S-a citit și răspunsul din partea mirelui. Cea mai curioasă părea să fie persoana de lângă el. S-a lăsat o liniște totală. „Dacă m-aș așeza la ușa de la intrare, legat la ochi și toată lumea ar da mâna cu mine, aș simți căldura inconfundabilă a mâinii ei.” Toți au început să comenteze și să aprobe decizia lor. Pastorul a rostit formula de binecuvântare, cuprins de emoție și nedumerire. Când am urcat la amvon, n-am fost pregătit să fac această „surpriză”, ci pur și simplu am simțit îndemnul să fac ceva.

Chimia sufletului

S-a scris foarte puțin și nu am participat la niciun seminar dedicat celor care decid să se recăsătorească. Probabil se crede că oamenii maturi nu mai au ce învăța, au deja experiență, singura lor preocupare ar fi să alunge singurătatea și să îngrijească unul de celălalt. Studiile dovedesc că multe cupluri de acest gen duc o viață foarte grea și relația se rupe mult mai ușor.

Este căsătoria singura șansă ca să te simți fericit?

Dacă te gândești să faci lucrul acesta ca și când ai cumpăra o mașină, nu încerca. Mai bine reflec-

ÎN NATURA UMANĂ, FIREASCĂ, OMUL NU POATE CONVIEȚUI ÎNTR-O RELAȚIE DE DRAGOSTE ALTRUISTĂ. SE CERE NAȘTEREA DIN NOU, ADICĂ RENUNȚAREA LA OMUL CEL VECHI. PUTEREA DE A TRĂI O VIAȚĂ NOUĂ ESTE LOCUIREA LUI HRISTOS ÎN NOI.

tează. Circulă pe internet o glumă: El – „Vrei să te căsătorești cu mine?” Ea – „O faci doar pentru că sunt femeie?” Înțelegeți morala, da?

O relație de cuplu funcționează pe principiiul: „Cât oferi, atât primești.” Cine dă fără să primească nimic în schimb devine sclavul celui care cere. Când ajungi sclav nu mai gândești și tot ce faci este rutină. Am auzit o femeie care se jelea la capul bărbatului decedat: „Ah, cine mai mă mângâie, cu cine mai vorbesc eu...?” Iată că cele mai importante moduri de comunicare la orice vârstă rămân atingerea și vorbirea. Dumnezeu a lăsat să funcționeze această „chimie” sufletească prin diferite gesturi de comunicare pentru ca oamenii să poată trăi împreună. Nu mulțimea de cuvinte transmit un mesaj, ci tonul vocii face să fii înțeles de partener. Ce simți când auzi nu ce ți se spune. Nu o mână catifelată unsă cu toate alifiile, ci atingerea tandră transmite emoția.

Astăzi, societatea este într-o continuă schimbare. Abundența lucrurilor materiale nu mai poate ține căsătoria legată. Vrem să fim prețuiți pentru ceea ce suntem, nu pentru ceea ce facem pentru căsnicie. Aș vrea să mă explic. În cazul comunicării verbale, dacă femeia așteaptă un gest de apreciere din partea soțului în timp ce ia masa, la ce s-ar gândi dacă el întrebă: „De unde ai luat pâinea asta?” Toate femeile s-ar gândi că este un reproș, că nu-i place. Începe frământarea, indignarea, supărarea. De fapt, bărbatul a vrut să afle magazinul de unde a procurat-o. Așa că modul cum a fost formulată întrebarea și tonul cu care a fost pusă au creat un moment de confuzie și frustrare. Femeile doresc să fie apreciate pentru ceea ce fac, nu întrebate ce fac.

Bărbații nu simt așa mare nevoie să fie alinați pentru ce fac, ci mai degrabă să fie respectați că au făcut acel lucru. El se simte împlinit când vede femeia de lângă el atentă la felul cum arată, ce realizări a reușit în viață, cum este privită în societate.

Nevoia de atingere o simt și unii, și alții, dar nu în același mod. Când fiecare partener realizează acest lucru „de bunăvoie și nesilit de nimeni”, totul decurge minunat.

Lumina rece

Pentru că ne naștem cu „capul gol”, toate lucrurile se învață. Primul cu care ne confruntăm este egoul nostru, moștenirea noastră genetică. Începe școala vieții. Toate deprinderile de comunicare încep din copilărie, dobândite apoi prin educație și prin influența lumii din jurul nostru. Momentul culminant este când „cei doi vor fi

una”, când cele două caractere sunt puse față în față, când eul fiecăruia se așază la masa negocierilor. Cât oferi ca să primești? Te mulțumești cu puțin? Dragostea cere sacrificiu de sine. Crezi că se poate? Toate tehnicile de comunicare, toate cărțile, seminariile și toate ședințele petrecute la psiholog ne fac capul mare, încărcați până la refuz cu informații necesare în relațiile de cuplu. Există vreo metodă cu care să ne controlăm eul nostru? Și pentru că suntem creștini, avem și mai multă lumină. Dumnezeu ne-a oferit Cuvântul Său, cu toate legile și instrucțiunile necesare, iar ca adventiști beneficiem de scrierile Spiritului Profetic, cu material dedicat special familiei. Cum stă poporul advent la acest capitol? Sincer vă spun, îmi este rușine să vă prezint o statistică.

Tot ce acumulăm prin educație ne ajută să cunoaștem despre ceva, dar nu ne dă puterea să facem acel lucru, nu conține forța care să producă schimbarea. Religia vorbește mult despre Hristos, dar se vede prea puțin ce face El în mine. În natura umană, firească, omul nu poate conviețui într-o relație de dragoste altruistă. Se cere ca la vârsta maturității să se producă o naștere din nou, adică renunțarea la omul cel vechi. Momentul acesta este un salt într-o lume nouă. Te vei hrăni cu „laptele duhovnicesc”, iar apoi cu orice cuvânt care este de la Dumnezeu. Puterea de a trăi o viață nouă este locuirea lui Hristos în noi, o natură divină. Nu ar trebui să existe familie creștină care să nu fi studiat cartea *Căminul adventist*, de Ellen G. White. Am să motivez și de ce, prin câteva citate.

„Cu toată educația și înțelepciunea cu care se intră într-o căsătorie, puține cupluri sunt complet unite atunci când are loc ceremonia căsătoriei. Adevărata unire a celor doi este lucrarea anilor ce vor urma.” (p. 87)

„Bărbații și femeile pot împlini planul pe care îl are Dumnezeu cu ei dacă Îl vor lua pe Domnul Hristos ca ajutor. Ceea ce înțelepciunea omenească nu poate face va aduce la îndeplinire harul Său în dreptul acelora care I se consacră Lui cu încredere.” (cap. 16, „O întovărașire fericită”, p. 93).

Această încredere neclintită în lucrurile nevăzute ne ajută să trăim fericiți pe acest pământ, așteptând și grăbind fericita noastră nădejde. ■

Gili Antea, un familist convins, trecut de 40 de ani de căsnicie.

CĂMINUL ADVENTIST GILI ANTEA

**CEEA CE
ÎNȚELEPCIUNEA
OMENEASCĂ
NU POATE FACE
VA ADUCE LA
ÎNDEPLINIRE
HARUL SĂU ÎN
DREPTUL ACELORA
CARE I SE
CONSACRĂ LUI CU
ÎNCREDERE.**

TESTAMENTUL LUI ISUS

De-a lungul vieții, am citit și studiat cărți în domeniul conducerii, semnate de unii dintre cei mai recunoscuți lideri și formatori de opinie din întreaga lume. Multe dintre sfaturile oferite de aceștia dovedesc înțelepciunea căpătată pe parcursul vieții lor, sunt bine scrise și găsești multe idei scilipitoare. Incontestabil, am avut ce învăța, însă toate aveau un minus comun, și anume nedesăvârșirea celui ce vorbea. Acesta este deficitul tuturor celor care vorbim frumos, ideatic despre valori morale. Ne pricepem aproape desăvârșit să înșirăm vorbe pe tema desăvârșirii, dar avem lacune în a trăi ceea ce expunem meșteșugit în cuvintele noastre.

De aceea am hotărât să mă opresc, pentru o vreme, din a mai citi operele acestor mari lideri și

să mă întorc la cele afirmate de cel mai mare Lider al tuturor timpurilor, Isus Hristos, acest Om și Dumnezeu veșnic, care n-a zis niciodată nimic fără ca mai întâi să facă. Cel care nu doar a vorbit despre ideal, ci l-a manifestat și trăit atât de perfect, încât cuvintele nu vor fi niciodată îndeajuns ca să-i vestească faptele (Ioan 21:25).

Esența tuturor învățăturilor Sale este că nu există succes autentic și nici viață, așa cum a fost gândită ea de Creator, în afara existenței noastre în El și a Lui în noi. Depărtarea de El înseamnă, în esență, dezintegrarea noastră. Deoarece suntem făcuți de El, după asemănarea Lui, avem nevoie absolută de El, de cuvintele Sale, de instrucțiunile Sale pentru excelența noastră trăire sub soare.

În acest testament al lui Isus nu vom găsi formule ale succesului, așa cum ne-am așteptat, nu vom găsi modalități de a obține o bunăstare trecătoare, pentru că orice lege am respecta cu strictețe, rămânem condamnați la eșec. Succesul nu constă în aplicarea unor legi, chiar dacă respectarea lor aduce un bine evident. Un bine de acel fel este vremelnic în lumea aceasta.

Succesul vremelnic și veșnic nu este ceea ce noi vom făuri, ci este ceea ce deja este făurit de cel mai mare Om de succes al omenirii, Isus Hristos. Predându-ne lui Isus, lăsându-ne locuiți de El, primim tot ceea ce omul a visat și a aspirat vreodată: tinerețea fără bătrânețe și viața fără de moarte. Vă propun o parte din acest testament hristic, în vederea asumării și trăirii lui.

Umilitatea (Ioan 13:3-4)

Tabloul parcă este rupt din altă lume. Gestul aplecării lui Isus pentru a spăla picioarele ucenicilor este traumatizant pentru sufletul omenesc încarcerat de superioritate tâmpă. Este a doua oară când Dumnezeu Se apleacă intim înspre om. Prima dată a fost în Eden, atunci când Dumnezeu S-a apropiat de buzele pulberii proaspăt modelate sub formă de om și i-a oferit suflarea vieții, în-suflețindu-l. Atunci omul a jubilat, tremurând în fața Creatorului său.

În camera de sus, aplecarea Domnului spre picioarele ucenicilor bulversează existența lor, încât unicul răspuns al firii este un „niciodată” hotărât! Pentru a cuceri omul, Hristos pornește în această luptă dezbrăcat de hainele Sale, încins la mijloc cu un ștergar și îngenuncheat în fața celui cucerit. Hristos folosește cel mai complex arsenal și plan de luptă. Aici, omul tremură de spaima morții în fața recreării sale.

Scena aplecării lui Isus a fost, poate, cea mai dramatică pentru ucenici. Imaginea unui Hristos întronat, puternic, îmbrăcat în straie regești, care îi judecă cu satisfacție pe cei care I-au fost împotriviți, se prăbușește asurzitor în interiorul lor. De nimic nu fuge omul mai tare decât de Hristos cel „vulnerabil”, umilit, răbdător, iertător, aplecat la picioarele noastre, răstignit. A te asocia cu acest Hristos, a fi văzut în preajma Lui și, mai mult, a-L interioriza, te „condamnă” la a-L imita: „Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13:14).

Filosoful german F. Nietzsche a numit învățătura lui Isus „morală sclavilor”. A fost atât de deranjat de umilința lui Isus, încât a numit-o „ne-

bunie”. Și creștinii de azi, ca și Nietzsche de ieri, preferă un Dumnezeu mort decât un Dumnezeu care S-a umilit.

Umilitatea însă este atitudinea unei inimi inundate de măreție divină. Singurii care pot da dovadă de umilință autentică sunt cei care sunt cucerți de dragostea lui Dumnezeu. Umilitatea nu ia din demnitate, ci o pune în valoare.¹ Umilitatea este cea mai eficace armă a binelui și a dragostei. În fața umilinței, mândria cea mai mare, capitulează. Desigur că cel umil poate fi batjocorit, înjosit sau chiar maltratat, însă niciodată învins. Mândria și vanitatea nu au viață lungă, umilința, în schimb, durează cât eternitatea.

Lumea în care a trăit Isus și lumea în care noi trăim este obsedată de statutul social, unde umilitatea este înjosire, iar vanitatea și mândria sunt luate drept valori.

Numai cei mari, cei deținuți de Cel Mare, se pot apleca spre semenii lor. Umilitatea nu este atitudinea celor slabi, ci a celor puternici. A-i sluji pe semenii tăi nu este înjosire, ci dovada unei măreții supra-lumești. Măreția le este oferită doar celor care mor față de dorința de măreție: „Oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat” (Matei 23:12).

Iubirea (Ioan 13:31-38)

Noi, oamenii, decidem să iubim ca răspuns la iubirea celui alt. De aceea ni se pare mai normal să-i iubim pe cei care ne răspund iubirii și decidem să nu-i iubim pe cei care refuză să ne iubească sau nu îi avem la inimă. Isus nu iubește în funcție de răspunsul omului, ci în funcție de esența Sa. Fiecare oferă ceea ce este.

Când le răspunzi oamenilor care te provoacă, înseamnă că te lași condiționat, manipulat de sentimentele lor. Iubirea răspunde urii cu iubire. Doar dacă răspunzi răului cu bine dovedești că ești diferit de el.

A iubi ca Isus înseamnă autoanihilare, înseamnă să uiți orice regulă, orice model de iubire pe care l-ai învățat. Iubirea hristică este autosuficientă și atotsuficientă. Isus nu iubește ca să ceară iubire, chiar dacă ne poruncește să-L iubim. Iubirea mea față de El nu Îl face să mă iubească mai mult, ci îmi conferă valoare. De aceea, când iubești, nu te pui pe tine în valoare, ci pe celălalt.

¹ Ellen G. White, *Viața lui Isus*, Editura Viață și Sănătate, București, 2004, p. 604.

**SECRETUL
VIETII
DANIEL
BOTA**

**NU EXISTĂ SUCCES
AUTENTIC ȘI NICI
VIAȚĂ, AȘA CUM A
FOST GÂNDITĂ EA DE
CREATOR, ÎN AFARA
EXISTĂRII NOASTRE
ÎN EL ȘI A LUI ÎN NOI.
DEPĂRTAREA DE EL
ÎNSEAMNĂ, ÎN ESEN-
ȚĂ, DEZINTEGRAREA
NOASTRĂ.**

Un om care are în el iubirea lui Isus, în care locuiește Hristos, nu iubește pentru a-și completa capitalul iubirii, ci pentru a confirma altora existența iubirii divine în el și a reproduce iubire între semenii lui.

**ISUS NE ÎNVAȚĂ
CĂ IUBIREA ESTE
ETERNITATE
ÎMPRUMUTATĂ.
DĂINUI DOAR ATÂT
CÂT IUBEȘTI!
NU EXISTĂ ALTĂ
CALE DE A PRIMI
ÎNVEȘNICIREA
DECÂT IUBIND.**

Nu poți iubi în afara Iubirii! Iar un om care nu iubește nu trăiește, ci doar își epuizează respirațiile. A nu-mi iubi aproapele, în timp ce declar că eu cred în Dumnezeu, este o blasfemie. Atunci când aleg să nu-l iubesc pe acela căruia Dumnezeu, datorită harului, dreptății, înțelepciunii și iubirii Sale a decis să-i dea viață, eu nu fac altceva decât să mă opun pe față acestei decizii divine, sfidându-L pe Dumnezeu. Ne iubindu-mi semenul, mă împotrivesc lui Dumnezeu, care a ales să-l iubească, oferindu-i credit în vederea schimbării.

Iubirea lui Isus față de oameni este atât de revoluționară, de cutremurătoare, încât cel ce refuză să iubească Îi va cere mai târziu lui Dumnezeu ca el însuși să fie omorât: „Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului!»” (Apocalipsa 6:16). Pe acela pe care dragostea lui Dumnezeu nu-l supune, îl răpune.

Unitatea (Ioan 17:11,21)

Unitatea pentru care Se roagă Isus este aceea care există în Dumnezeire. Dumnezeirea nu este în concurență, ci în congruență, iar în congruență există excelență. Fiecare persoană a Dumnezeirii o evidențiază pe cealaltă atât de sublim, astfel că în fiecare persoană se pot vedea celelalte. Tatăl Îl descoperă pe Fiul, Fiul pe Tatăl și pe Duhul.

„De aceea, până ce Fiul este pe pământ, Duhul Îl arată mai mult pe El, iar după ce învie și Se înalță Fiul, arată El mai mult pe Duhul, sau Duhul Îl descoperă sub un acoperământ simțit ca atare, făcând pe Fiul chiar mai simțit și mai eficient în lucrarea Lui.”²

Unitatea nu înseamnă uniformitate. Singura minte la care trebuie să se alinieze mințile noastre este doar cea a Domnului Isus³. Unitatea autentică impune complementar și iubitor libertatea de gândire și exprimare. Unitatea la care ne cheamă Dumnezeu este inteligența superioară prin care indivizii conlucrează la superlativ. Nu e vorba de o minte comună, ci de aducerea laolaltă a tuturor inteligențelor individuale spre atingerea țelului ultim: mântuirea păcătosului. Când ideea mea sau gândirea mea este mai puțin bună față de a celorlalți, a renunța la ea nu înseamnă inferioritate, ci cea mai înaltă atestare a calității mele umane. Nu suntem puternici dacă suntem mulți, ci dacă suntem uniți.

Darurile Duhului Sfânt pe care Acesta le revarsă asupra sfinților sunt dovada unității în pluralitate. Niciunul din daruri nu este mai presus de celălalt, de aceea nu trebuie să existe competiție între cei care le-au primit. Nu există unitate dacă se urmărește întâietatea, afirmarea, poziția. Talentele, așa cum lumea le interpretează, duc la concurență; talantul, așa cum Duhul îl oferă, duce la congruență. Cel care-și acceptă locul și statutul în Hristos îl va privi pe semenul său nu ca pe un concurent al său în misiune sau mântuire, ci ca pe o parte componentă a misiunii, în vederea mântuirii celor nemântuiți încă.

În concluzie, acest fragment testamentar al lui Isus îi favorizează, ba chiar îi obligă pe cei care intră în posesia lui la însușirea umilității, iubirii, unității. Isus ne învață că nu există șansă de mărire și înălțare veșnic lăudabilă decât prin aplecarea spre cel ce are nevoie de slujirea mea. Fiindcă dacă nici măcar „Dumnezeu nu trăiește pentru Sine”⁴, nici noi nu vom putea avea un alt principiu de viață.

Tot Isus ne învață că iubirea este eternitate împrumutată. Dăinui doar atât cât iubești! Nu există altă cale de a primi înveșnicirea decât iubind. ■

Daniel Bota este pastor în Conferința Banat.

² Dumitru Stăniloae, *Sfânta Treime sau La început a fost iubirea*, Editura Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2005, p. 71.

³ Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, p. 312.

⁴ Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 604.

FOAIE DE JURNAL DIN AMATRICE

Era duminică dimineața, pe 30 octombrie, la ora 7:40. Tocmai citisem din Biblie și mă pregăteam să scriu o predică, dar deodată casa a început să tremure. Era cutremur. Imediat mi-am dat seama, am sărit în picioare și m-am alăturat familiei, așteptând să vedem ce va urma. Smuciturile puternice care clătinau pereții au durat circa 20 de secunde, apoi s-au liniștit. Oamenii au ieșit pe străzi, înspăimântați. În zona Macerata, în localitățile Norcia, Amatrice și Cascia, s-au dărâmat zeci de case, altele, adică cele care mai rămăseseră după cutremurul din 24 august.

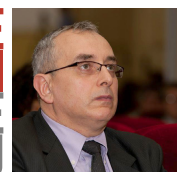

Fusesem cu câteva săptămâni înainte la Amatrice cu ADRA și cu Radio Vocea Speranței. Mai multe persoane din acea zonă dormeau în Biserica adventistă din Rieti, iar noi, cu un grup de 15 voluntari de la Biserica română din Roma, mergeam să pregătim de mâncare și să-i ajutăm. Mă uitam la casele distruse și la oamenii din localitate. În mod special m-a impresionat un bărbat care își pierduse toată familia; stătea așezat pe marginea trotuarului, nu departe de casa dărâmată și privea ruinele, iar din când în când se uita la trecători. S-a uitat la mine cu o privire disperată. Ochii lui erau de o tristețe pe care nu o pot descrie și care mi-a rămas vie în minte.

La ultimul cutremur, cel din 30 octombrie, au căzut și casele care mai rămăseseră în picioare. Din fericire n-a mai murit nimeni, deoarece locuitorii din zonă fuseseră evacuați, iar alții erau în corturi sau în case provizorii. Am dus acolo câteva transporturi de alimente, pături și cele necesare pentru prima intervenție.

Într-o seară, directoarea unei școli de muzică m-a întrebat dacă nu am vrea să organizăm un concert pentru Amatrice. Ar fi invitat elevii ei, corurile de la biserica noastră și la urmă am fi putut face o colectă pentru cei în nevoie. Zis și făcut. La concert au venit mulți oaspeți, tineri, copii, martori la evenimente, Radio, ADRA, responsabili, profesori. O familie și-a povestit experiența: au ieșit din casă și în urma lor scările cădeau ca jocul de domino. Au reușit să se salveze. Marco, un alt tânăr, a ieșit din casă, dar și-a dat seama că vecina lui paralizată a rămas blocată, așa că, asumându-și orice risc, s-a întors, a urcat la etajul cinci, a luat femeia în brațe și a purtat-o afară. Era o atmosferă specială, care nu se întâlnește decât atunci când simți cu cei în nevoie. Privind ruinele, aveai impresia că ești în apropierea infernului, dar privindu-i pe cei care ajutau, regăseai ceva din atmosfera cerului.

**OGLINZILE
EULUI
BENONE
LUPU**

**DE CÂTE ORI, DEȘI ÎN
JURUL NOSTRU POATE
SĂ FIE INFERNUL, NOI
NU SUNTEM CAPA-
BILI SĂ TRECEM PESTE
LUCRURI MĂRUNTE?!
INCONȘTIENȚI
DE CEEA CE SE
ÎNTÂMPLĂ ȘI VRĂJIȚI
DE OGLINZILE EULUI,
CARE NE ÎNCINJOARĂ,
SUNTEM INCAPABILI
SĂ RUPEM LANȚURILE.
SINGURA NOASTRĂ
SPERANȚĂ ESTE „CU-
TREMURUL” DUHULUI
SFÂNT (FAPTELE 16:26),
CARE POATE SĂ RUPĂ
PORȚILE ORICĂRUI TIP
DE ÎNCHISOARE.**

Oameni din toate părțile au început să le sără în ajutor celor în nevoie, și acum, la două luni după cutremurul din august și la câteva zile după cel din 30 octombrie, încă nu au obosit să le ofere ajutorul lor. Între cei pe care i-am cunoscut zilele

acestea este și Don Michele, preotul și capelanul de la Clinica Salaria, din Roma. L-am invitat la radio și împreună am realizat o emisiune. Am stat de vorbă. La câteva zile după interviu, la slujba duminicală din 30 octombrie, el a vorbit întregii biserici despre frumoasa experiență pe care a avut-o cu Biserica Adventistă și cu Radio Vocea Speranței. I-a invitat pe cei care erau prezenți să asculte emisiunile noastre și, ca să fie sigur că toți pot avea coordonatele, a pus un afiș pe ușa bisericii, în care este menționată emisiunea, programul de difuzare și frecvența.

Îmi revine în minte o altă imagine de la Amatrice, cu care închei aceste rânduri. Când Marco a ajuns în stradă cu femeia paralizată, de jur împrejur căzuseră blocurile; am fost acolo și am văzut cu ochii mei. El a încercat să o pună jos, dar s-a gândit că ar fi mai bine să o pună în propria-i mașină. Și-a dat seama că nu avea cheile, așa că a vrut să spargă geamul. Imediat, femeia a strigat să nu se atingă de geam, că n-are cine să i-l plătească... Biata femeie! În jur totul era distrus, casele erau pulbere, blocul ei stătea să se prăbușească, și acum ea s-a blocat în fața pierderii unui geam... De neimaginat! De câte ori nu facem exact la fel; în jurul nostru poate să fie infernul, iar noi nu suntem capabili să trecem peste lucruri mărunte. Inconștienți de ceea ce se întâmplă și vrăjiți de oglinzile eului, care ne înconjoară, suntem incapabili să rupem lanțurile. Singura noastră speranță este „cutremurul” Duhului Sfânt (Faptele 16:26), care poate să rupă porțile oricărui tip de închisoare. ■

Benone Corneliu Lupu este pastor în Roma, Italia.

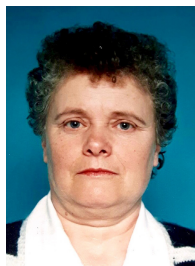
LA ODIHNĂ 2016

Această rubrică redă rezumativ notificările de trecere la odihnă sosite la redacția *Curierului Adventist* în cursul anului 2016. Mesajele îndoliate, dar pline de speranță sunt publicate integral, în ordinea primirii, pe pagina web a revistei: <http://www.curieruladventist.ro/info-curier/la-odihna>.

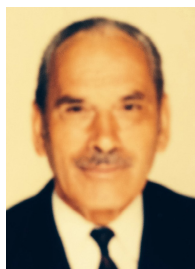
Corneliu Voinea

S-a născut în familia pastorului adventist Nicolae Voinea, la 20 ianuarie 1928, la Iași. A absolvit Seminarul Teologic Adventist. Din 1951 începe slujirea ca pastor. În 1959, în febra evenimentelor ce au tulburat viața Bisericii Adventiste, se numără printre arestați, fiind încarcerat 100 de zile. Apoi, forțat de împrejurări, renunță la pastorație și, începând cu anul 1960 până la pensionare, lucrează ca șef-contabil în mai multe întreprinderi din Târgoviște. A avut doi copii, Aurelian și Liana, pe care i-a iubit mult și pentru mântuirea cărora s-a rugat neîncetat. Suferința îi curmă viața pe data de 13 aprilie 2015, dar nu și credința statornică. (Nadia Safta, Uniunea de Conferințe)

Viorica Paraschiv

Viorica Paraschiv s-a născut la data de 20 ianuarie 1946, într-o familie de adventiști. A fost botezată în Biserica Adventistă Bellu, București, împreună cu soțul ei, Ion Paraschiv, în anul 1973. A lucrat ca bucătăreasă la Institutul Teologic Adventist. A închis ochii în data de 14 ianuarie 2016, cu convingerea fermă că, la venirea Mântuitorului, va primi viața veșnică. (Vale-riu Petrescu, pastor)

Andrei Gheorghe

Andrei Gheorghe s-a născut pe 14 aprilie 1931, în comuna Văculești, jud. Botoșani. În anul 1952 a fost încorporat în armată, fiind repartizat la muncă. Nu încheiase încă sfântul legământ al botezului, dar aflase despre sfințirea Sabatului, așa că nu a acceptat să lucreze în Sabat. Drept urmare, a fost trimis la tribunal, sub acuzația de insubordonare. A fost condamnat la opt ani de închisoare. În anul 1965 a venit în București și a activat în Biserica Labirint, apoi în Biserica Tei, odată cu înființarea acesteia. A fost căsătorit cu Maria, Viorel fiind copilul născut în familia lor. Și-a încheiat călătoria prin valesa plângerii la 30 noiembrie 2015. (Petru Dănăilă, Băldana, jud. Dâmbovița)

Teodor Tulbure

S-a născut în data de 29 mai 1924, în comuna Solovăstru, județul Mureș. Încă din tinerețe l-a iubit pe Domnul. Cu mari sacrificii, tatăl său l-a înscris la seminarul de la Stupini, dar în scurt timp acesta a fost închis și clădirea rechiziționată de guvern. Tudor însă rămâne fidel lucrării și se înrolează în lucrarea de colportaj. Se căsătorește cu Floare Mihăicuță, iar familia le este binecuvântată cu patru copii: Tabita, Emanuel-Puiu, Veronica și Cornelia. Și-a încheiat călătoria pe acest pământ în data de 17 iulie 2015, în cel de-al 91-lea an al vieții. (Aura Buneci Mihăicuță, cumnată, Ineu, Arad)

Mihail Gheorghită

La închiderea Sabatului din 30 ianuarie 2016, odată cu apusul soarelui, s-a stins din viață Mihail Gheorghită, membru al Bisericii Adventiste Tei, din București. S-a născut la 8 mai 1939, în familia lui Dobre și Silvia Gheorghită. În 1963 își întemeiază o familie alături de Auruș Dumitriu. Au copii: Lori, Laurențiu, Irinel și Magdiel. A activat ca diacon, responsabil cu Școala de Sabat, sau corist, în bisericile Labirint și Tei. (Claudiu Goran, pastor)

Mihai Ciucă

S-a născut în anul 1938 în familia Ioana și Lisandru Ciucă, pe meleaguri oltene. În Galați, unde s-a stabilit definitiv, și-a întemeiat o familie din care au rezultat trei copii. În societate a știut să închege relații de prietenie. S-a manifestat ca un bun membru al bisericii, în care a activat mulți ani ca diacon și prezbiter, dovedind reale calități de organizator, fiind sufletul și susținătorul multor evenimente plăcute din sânul comunității. A iubit mult biserica, oferindu-se cu trup și suflet renovării locașului de cult în vremuri ostile, când autoritățile nu eliberau autorizații de reparații sau construcții și puneau piedici de tot felul în cazul renovării lăcașurilor de cult. Cu speranța învierii, a adormit în Domnul în ziua de 24 aprilie 2016. (Petrică Tănase, medic)

Virgil Constantinescu

S-a născut la data de 26 septembrie 1933, în Dărmânești, jud. Dâmbovița. La 3 iulie 1953, în București, cu multă emoție, a coborât în apa botezului și L-a primit pe Isus ca Mântuitor personal. În 1958 s-a căsătorit cu Babeș Ileana, în Bran, jud. Brașov. Familia a fost binecuvântată cu cinci copii. De-a lungul anilor i s-au încredințat diferite slujbe și servicii în cadrul comunității adventiste. Dumnezeu a hotărât să-l cheme la odihnă în ziua de 5 noiembrie 2015. (Nicu Marie, pastor)

Damian Zamfir

Zamfir Damian s-a născut pe 8 februarie 1929 în satul Bujoru jud. Teleorman, în familia lui Florea și Maria Zamfir. În august 1947, la 18 ani, se botează cu dorința de a-și împlini visul de a studia la Seminarul Teologic, făcând parte din prima promoție care absolvă în București. În 1957 se căsătorește cu Ileana Laszlo și Domnul îi binecuvântează cu doi copii, Adrian și Ovidiu Laurențiu. În martie 1977, după ani îndelungați de suferință, își pierde soția, iar în iunie 1978 se recăsătorește cu Lucia Popescu. În 1981, Lucia trece la odihnă după o scurtă suferință. În 1983 se căsătorește cu Rozi Kvacs. A adormit la 15 iunie 2016 și a fost înmormântat în cimitirul Bisericii Adventiste din Leordina. (Aurel Alboș, pastor)

Ana Dragnea

S-a născut la 25 martie 1940, la Bacău, în familia lui Constantin și Maria Solomon. A primit botezul încă din adolescență. La 27 mai 1962, se căsătorește cu Mihai Dragnea și sunt binecuvântați cu un băiat, Deniss. În biserica locală Labirint a activat ca diaconesă și instructor la Școala de Sabat. Din 9 martie 2002, soții Dragnea au ales să se mute în proaspăt constituita comunitate Speranța, unde a slujit în departamentul diaconiei. Ne-am despărțit de Ana Dragnea în data de 18 iulie 2016, la Cimitirul Adventist „Speranța Învierii”, din Voluntari. (Costel Gogoneață, pastor)

Titu Bordea

Anunțăm cu tristețe că, la data de 08.08.2016, inima fratelui Titu Bordea a încetat să mai bată. S-a născut la data de 25.09.1934 în com. Ursei, jud. Dâmbovița. A fost botezat și a fost membru al Bisericii Adventiste în diferite localități. S-a stabilit la Ploiești, unde s-a căsătorit cu Ana Porea și au avut

împreună doi fii și două fiice și o căsnicie de peste 50 de ani. L-a slujit pe Domnul cu devotament, fiind diriginte la Școala de Sabat, prim-diacon și prezbiter cu binecuvântare. Mulțumim celor care ne-au fost alături și așteptăm ziua învierii și împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu pentru toți cei ce-L iubesc și-I slujesc. (Marius Andrei, pastor)

Alexandru Butoi

S-a născut în satul Meri, din Teleorman, la 5 februarie 1927. A avut o viață de continuă emigrare: Iugoslavia, Italia, Brazilia. În Sao Paulo studiază la Institutul Adventist, unde o întâlnește pe tânăra Regina Seghety, iar în 1956 se căsătorește și au trei copii: Hendel, Erica și Henri. În 1963 se stabilește în Glendale, California, unde se naște și cel de-al patrulea copil, Haidan. În anul 1978, împreună cu câțiva frați sosiți din România, sub îndrumarea pastorului Florea Ieremia, formează primul grup adventist la Loma Linda, activând ca lider, alături de Ion Pastramă. O comoție cerebrală îl imobilizează la pat, unde rămâne îngrijit de buna lui soție, Regina, timp de peste 10 ani, până în 7 ianuarie 2016, când își încheie viața, turnat ca o „jertfă de băutură”. (Daniel Popescu, Loma Linda, California)

Gheorghe Chilom

S-a născut în comuna Ciofrângeni, județul Argeș, la 17 aprilie 1931. A fost unul dintre cei șapte copii ai familiei Nicolae și Maria Chilom și cel mai mare dintre cei patru băieți. S-a căsătorit cu Filofteia Croitoru (20 februarie 1955) și Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii (Florian, Tabita și Lidia). A primit botezul în Biserica Adventistă la vârsta de 15 ani. După Revoluție a fost angajat ca pastor, slujind în 15 biserici, oficiind 99 de botezuri, înființând 3 biserici noi și lucrând ca meseriaș la peste 28 de biserici. A trecut la odihnă la 18 septembrie 2016. În mormântarea a avut loc la Ciofrângeni, pe 24 septembrie 2016. Au participat mulți pastori activi și pensionari și o asistență de peste 200 de persoane – rude, vecini și membri ai bisericilor pe care le-a păstorit. (Felix Jercău, pastor în districtul Câmpulung Muscel)

Gheorghe Lupu

S-a născut la 23 aprilie 1939, în Moreni, jud. Dâmbovița. La vârsta de 22 de ani a devenit angajatul Conferinței Moldova, în cadrul căreia a condus, timp de opt ani, echipe de ucenici în toate bisericile Moldovei care aveau nevoie de renovare. A făcut din misiune un fel al său de a fi. Proiectele misionare au devenit a doua sa muncă. În 1978 s-a căsătorit cu Magdalena Pop,

iar familia le-a fost binecuvântată cu doi fii – Gheorghe Simion și Florin. S-a implicat în viața bisericii și a condus diverse departamente în Biserica Bacău – Centru. Același pasiune arzătoare pentru misiune l-a determinat să se implice deplin în proiectul din zona Sascut – Adjud – Podul Turcului. Pe 10 iunie s-a internat la Institutul de Cardiologie din Târgu Mureș, iar despărțirea de tatăl, soțul, fratele și omul Gheorghe Lupu s-a produs pe 17 iunie 2016. A adormit vineri, în ziua de pregătire, s-a odihnit în ziua de Sabat și așteptăm cu toții ziua în care să ne strângem în brațe din nou. (Laurențiu Gherghe, secretar Conferința Moldova)

Ioana Tudorache

S-a născut la 14 ianuarie 1938, în familia Iosif și Anica Mocanu, din Ungureni, comuna Gherghița. Încă de tânără încheie legământ cu Dumnezeu, botezându-se în 1958. A activat în cadrul comunității acolo unde a fost nevoie, fiind mulți ani soție de prezbiter, ospitalieră, dar cel mai mult i-a plăcut să activeze ca instructoare la copii. S-a căsătorit cu Ion Tudorache în 1959 și au fost binecuvântați de Dumnezeu cu 4 copii – Gina și Sofia (gemene), Livia și Doru. Și-a încheiat viața la 31 octombrie 2016, cu asigurarea dobândită din Sfânta Scriptură că într-o zi Îl va vedea pe Domnul Isus venind pe norii cerului, când El o va trezi din somnul morții și o va reda familiei care a iubit-o. (ing. Ionel Turturică, ginere)

Mihail Marinescu

Se naște la 16 martie 1938, fiul lui Nicu și Cati, primul copil dintre cei șase. Se căsătorește în 1960 cu Maria Rusu, din Arad, iar din dragostea lor vin pe lume Dana și Mihai, amprentați puternic de pasiunea pentru muzică a tatălui. Evanghelist de fiecare zi, în colaborare cu ASEF-ul, s-a investit cu toată inima pentru formarea grupei de la Bolintin, care urma să devină biserică și mărturie vie a adevărului. După o scurtă, dar apăsătoare suferință, se stinge din viață la 26 august 2016, pentru a anunța prologul unei alte vieți, pregătite de credința în Prietenul lui veșnic, pe care L-a mărturisit cu toată puterea iubirii lui. (Dana Dragomir, fiică)

Păun Marin

Primul copil dăruit de Dumnezeu părinților Sora și Grigore, s-a născut la data de 22 iunie 1927 în satul Crivățu, comuna Cornești, județul Dâmbovița. A îmbrățișat credința adventă la vârsta de 17 ani și a rămas atașat lucrării lui Dumnezeu până în ultima clipă. În 1955, s-a căsătorit cu Ioana Radu și a avut doi copii. A servit mulți ani ca prezbiter al comunității

Crivățu, iar după pensionare a lucrat cu toată inima să aprindă făclia speranței advente în satele și comunele învecinate. A depus un efort deosebit pentru a înființa biserica din comuna Cojasca. Ultimii ani ai vieții i-a petrecut în Statele Unite, dar dorul de patrie și de frățietatea română l-au determinat să se întoarcă în țară cu dorința arzătoare de a începe lucrarea în comuna Poienarii Rali, însă Domnul a hotărât să-l cheme la odihnă înainte de împlinirea acestei dorințe. S-a stins din viață pe data de 20 septembrie 2016 cu speranța că în curând Îl va întâlni pe Răscumpăratul său iubit. (Aurora Burdick, fiică)

Elena Bocăneanu

În dimineața zilei de 16 septembrie 2016, Elena Bocăneanu, în vârstă de 93 de ani, a trecut la odihna binemeritată după o viață de servire devotată lui Dumnezeu și semenilor în nevoie. Și-a început viața la data de 5 iunie 1923, la Băicoi, Prahova, în familia Gheorghe și Maria Bunea, ca al treilea copil din șapte. Tatăl își împărțea timpul între munca de sondor și lucrul câmpului, așa că și Elena s-a deprins de foarte mică să muncească din greu. La școală a arătat o minte cercetătoare și dornică de dezvoltare. Credința adventistă era privită cu ostilitate, așa că a învățat să fie statornică în fața insultelor și pedepselor cu motivație religioasă. După trei clase, tatăl a decis să o retragă de la școală, pentru a suplini lipsa mamei, care tocmai murise. Elena a rămas însă o cititoare avidă a Bibliei și a cărților religioase.

Către sfârșitul războiului, pe 30 decembrie 1944, s-a căsătorit cu Titu Bocăneanu, originar din Brăila, dar care locuise câțiva ani la Băicoi, la sora lui mai mare. Tânăra familie s-a stabilit la Slănic-Prahova, unde a participat din plin la avântul extraordinar al bisericii după război până la consolidarea puterii comuniste. Implicarea în viața bisericii a devenit și mai intensă când, în anii 1954-55, noua biserică din Slănic s-a ridicat alături de locuința în construcție a familiei. Pentru zeci de ani, Elena și soțul ei au purtat de grijă de biserică la fel de mult ca de propria gospodărie, fiind în același timp gazde ospitaliere pentru pastori și alți vizitatori ai bisericii.

În familie s-au născut doi băieți, Eugen, care a rămas în orașul natal, și Adrian, care a devenit pastor. După moartea soțului, în 2001, Elena a locuit la București, în familia fiului mai mic. Ultimii ani au fost marcați de suferință și pierderi, alinate totuși de cuvintele Scripturii, de prețioasele cărți spirituale, de cântările îndrăgite și de rugăciune.

Pentru familie și cunoscuți, rămân amintiri de neșters, un îndemn la credință în Dumnezeu care nu poate fi trecut cu vederea, o viață dăruită binelui semenilor și dorința de a ne revedea și a rămâne împreună în veșnicia fericită promisă de Dumnezeu. Pentru ea, o odihnă binemeritată după multă trudă a trupului și a spiritului, și certitudinea că, potrivit Bibliei, este bine de morții care mor în Domnul. (Adrian Bocăneanu, pastor)

MISIUNEA ÎNSEAMNĂ COMUNICARE FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Congres de Comunicare – Ediția a II-a, 2016

**ESTE NECESARĂ
ORIENTAREA
BISERICII CĂ-
TRE UN TIP DE
COMUNICARE
PERTINENTĂ ȘI
ACTIVĂ, „FAȚĂ
CĂTRE FAȚĂ”
ÎN GRUPURILE
MICI DE OAMENI,
DAR, ÎN ACELAȘI
TIMP, RELEVANTĂ
ȘI GLOBALĂ CA
PUNCT COMUN
DE INTERES
PENTRU TOȚI CEI
CARE CRED ÎN
DUMNEZEU.**

În zilele de 21 și 22 octombrie 2016, a avut loc la Bacău cea de-a doua ediție a Congresului de Comunicare având ca temă „Comunicarea și managementul conflictelor”. Organizat de Departamentul de Comunicare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Conferința Moldova, Congresul de Comunicare a adus în atenția celor prezenți atât concepte provocatoare ale comunicării, elemente de gestionare a crizelor, cât și cele mai noi perspective misionare ale bisericii din domeniul relațiilor publice și comunicării social media.

Evenimentul s-a desfășurat sub mottoul „Față în față” preluând cuvintele biblice din Exodul 33:11: „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui.” Începând de vineri seara și continuând neîntrerupt pe parcursul zilei de sâmbătă, congresul a inclus conferințe, seminare și studii de caz în care s-au prezentat subiecte precum: eficiența comunicării bisericii, managementul conflictelor, strategia globală de comunicare a bisericii, necesitatea unei concepții unitare a bisericii în aplicarea cunoștințelor de comunicare și relevanța noilor tehnologii de socializare media.

Ediția a II-a a congresului a crescut atât în avergură, cât și în popularitate, dovedindu-se un

schimb eficient de experiență a specialiștilor în comunicare din perspectiva misionară a Bisericii Adventiste la nivel regional. „Din câte cunosc eu, acesta este singurul congres pe teme de comunicare organizat pentru a doua oară în România de către biserica noastră la Bacău, iar rezultatele încep să prindă contur,” a declarat la deschiderea congresului pastorul Dragoș Mușat, director al Departamentului de Comunicare din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, România. Alături de cei 862 de participanți prezenți în sală, evenimentul a fost transmis și urmărit on-line, în direct, de 679 de utilizatori unici din România, Italia, Spania, Germania, Franța, Suedia, Marea Britanie, Austria, Ungaria, SUA și Canada. În general, au fost prezente persoane interesate de comunicarea misiunii bisericii și de perfecționarea capacității transmișterii mesajului Evangheliei. Dintre aceștia, o bună parte au fost specialiști din media și social-media, specialiști în leadership, marketing sau negociere, responsabili de comunicare, prezbiteri, avocați, notari, persoane ce lucrează în domeniul public sau oficiale, slujbași și membri ai bisericii.

Programul de sâmbătă dimineața a inclus două sesiuni de studiu interactiv, dintre care una pentru instructori formatori și cea de-a doua sesiune pentru toți participanții la congres. Implicarea departamentelor bisericii, în mod special a Departamentului Școlii de Sabat și a Departamentului Tineret, alături de prezența corului „Înger Alb” din Republica Moldova au dat savoare întregului program.

Un element aparte al Congresului de Comunicare a fost accentul pus pe managementul conflictului de către domnul Titus Corlățean, diplomat și senator în Parlamentul României. Domnia sa a vorbit despre rolul bisericii și al membrilor ei în situații de criză. Precizând că „Darul influenței pozitive este o temă actuală” domnul Corlățean a pornit de la axioma că noi, românii, știm ce în-

seamnă creștinismul și a expus studii de caz în care implicarea demnă a creștinilor a fost extrem de relevantă pentru îndeplinirea obiectivelor naționale. Domnia sa a prezentat elemente în care atitudinea comunicativă, responsabilă și unitar-coerentă a membrilor bisericii a avut darul de a dezvolta o influență pozitivă mai ales în situații de criză. De asemenea, a subliniat faptul că „astăzi, egalitatea generează o abordare tot mai diferită a principiului nediscriminării”.

Paulin Giurgi, director de comunicare și dezvoltare strategică al Centrului Media „Stimme der Hoffnung” din Darmstadt, Germania, a prezentat metode și tehnici esențiale și actuale de comunicare. Comunicarea strategică a fost tema centrală a seminarului „Comunicarea esențelor. O provocare în misiunea bisericii globale”. Domnia sa a dezvoltat întrebări care să provoace abordări eficiente ale misiunii, ca de pildă: Cum comunicăm valorile bisericii, care sunt esențele ei, care sunt codul de comunicare și conținuturile comunicării noastre? În continuare, a prezentat câteva direcții strategice de comunicare prin care bisericile locale, centrele de comunicare sau clasele de studiu „Sola Scriptura” devin canale media reprezentative pentru evoluția bisericii. Printre ideile prezentate de Paulin Giurgi se numără și cea a creării și folosirii principiilor de marketing în biserică din România, așa cum sunt ele folosite în Occident, tocmai pentru a stăvilii valul de secularizare a lumii vestice: „În esență, misiunea bisericii sau implementarea misiunii este o campanie de marketing. Apocalipsa 14 este motivul pentru care biserică noastră există.”

Klaus Popa, manager general al Centrului Media „Stimme der Hoffnung” din Darmstadt, Germania, a vorbit despre impactul pe care îl are media în toate formele ei atunci când este folosită constructiv, pentru dezvoltarea și binele societății la nivel local sau regional. Vorbind despre „rolul comunicării vizuale în misiunea bisericii” și pornind de la principiul „credinței care trebuie trăită local prin relații personale”, Klaus Popa a evaluat contextul actual ca unul favorabil comunicării Evangheliei și a dat exemple din centrele media prin care biserică este relevantă global atunci când pe plan familial, local și regional există o bună comunicare.

Un element de noutate al acestei ediții a fost punerea în practică a noțiunilor de marketing în biserică prin desfășurarea Concursului de Fotografie Digitală, soldat cu premii în cărți de valoare: *Originalii*, de Adam Grant, *Călcâiul lui Ahile*, de Vlad Ropotică, *Motivație și succes*, de

Lorand Soares Szasz (Audio-Book) și *Dezvoltă-ți abilitățile de comunicare*, de Roz Townsend.

Congresul s-a încheiat cu sesiunea de întrebări și răspunsuri moderată de domnul Tiberiu Nica, director al Centrului Media Adventist din România. Interviu înregistrat pentru emisiunea „Biserica în acțiune” a accentuat necesitatea orientării bisericii către un tip de comunicare pertinentă și activă, „față către față” în grupurile mici de oameni, dar, în același timp, relevantă și globală ca punct comun de interes pentru toți cei care cred în Dumnezeu.

„În urma feedback-ului primit, credem că ne-am îndeplinit obiectivele pe care ni le-am propus atunci când am decis să realizăm cea de-a doua ediție a congresului. Am dorit și să furnizăm tuturor participanților informații cu privire la strategia unitară și proactivă de comunicare a bisericii. Am dorit să creăm un cadru în care să învățăm nu doar să evităm conflictele, ci și să creăm din ele ocazii de mărturisire a credinței. Credem că am reușit să echipăm, în mod special membrii bisericii, cu instrumente de comunicare care să-i capaciteze eficient pentru îndeplinirea misiunii bisericii. Misiunea înseamnă comunicarea față către față, așa cum Moise comunica cu Dumnezeu. Tehnicile și instrumentele pe care social-media ni le oferă azi nu reprezintă decât canale inteligente de comunicare puse la dispoziție de Dumnezeu. Biserica de azi are unelte minune, adevărate pietre care vorbesc! Cu adevărat relevantă este însă, în cele din urmă, comunicarea față către față. Asta ne și propunem pentru următorul proiect care ne stă înaintea, „ASEMENA LUI Hristos”, ne-a transmis în încheiere inițiatorul și coordonatorul evenimentului, pas-torul Sergiu Macovei, director de comunicare pentru Zona de Nord-Est a României.

Pentru cei care doresc să vadă online părți din desfășurarea Congresului de Comunicare, gazda evenimentului, Biserica Adventistă Bacău – Centru, a postat pe pagina de resurse video o bună parte a înregistrărilor de la eveniment <https://vimeo.com/adventistbacau/videos>. ■

Nicolae Alexandru este asistent director comunicare, Conferința Moldova

TEHNICILE ȘI INSTRUMENTELE PE CARE SOCIAL-MEDIA NI LE OFERĂ AZI NU REPREZINTĂ DECÂT CANALE INTELIGENTE DE COMUNICARE PUSE LA DISPOZIȚIE DE DUMNEZEU. CU ADEVĂRAT RELEVANTĂ ESTE ÎNSĂ, ÎN CELE DIN URMĂ, COMUNICAREA FAȚĂ CĂTRE FAȚĂ. ASTA NE ȘI PROPUNEM PENTRU URMĂTORUL PROIECT CARE NE STĂ ÎNAINTE, „ASEMENA LUI HRISTOS”.

CUVÂNT ȘI DE CUVÂNT

CUVÂNTUL, ADI-CĂ HRISTOSUL, OM PESTE FIRE ȘI DUMNEZEU SUB INCIDENȚA TRUPULUI UMAN, TREBUIE SĂ FIE VALOAREA CUVÂNTULUI TĂU. TU TREBUIE SĂ FII OM DUHOVNIC ȘI TRĂITOR SUB INCIDENȚA HARURILOR MINUNATE ALE LUI DUMNEZEU. DOAR ACEASTĂ REALITATE TE POATE SUSTRAGE DIN ZONA DETURNĂRILOR DE CUVINTE.

Pentru tot ceea ce există, „la început era Cuvântul...” (Ioan 1:1). Echilibrul dintre veșnicia lui „era” și perisabilitatea lui „suntem” este foarte fragil. Numai o deschidere sufletească fără rezerve spre Dumnezeu și o disponibilizare completă a ființei noastre, în harurile Cuvântului Sfințel Scripturi poate îmbunătăți această realitate. Taina trăirii în Cuvânt trebuie luată ca atare. Ritualul rugăciunilor și al altor forme și neforme de manifestare religioasă este perimat. Ultimul ceas pentru pocăința ta își consumă alert existența. Teologia Cuvântului și a cuvintelor este teologia tainei lui Dumnezeu. Există multe perspective cu privire la Cuvânt, tocmai pentru ca numărul celor care ar putea prinde drumul spre taina existenței lui Dumnezeu să fie decimat. Originea Cuvântului și cuvintelor nu este de ordin uman. Dacă originea cuvintelor ar fi de sorginte umană, atunci teza despre evoluție este adevărată. Originea Cuvântului și a cuvintelor este una dumnezeiască. În primul rând vorbim despre El, Cuvântul cel veșnic, și în al doilea rând despre creație, lexicul creat de Dumnezeu. Regula exegetică și hermeneutică se subordonează Cuvântului și cuvintelor, Cuvântul și cuvintele determină exegeza și hermeneutica, nu invers.

Când ești curat la inimă, Cuvântul și cuvintele sunt atât de ușoare și de explicite, dar când ești ascuns și ascunzi, când ești tendențios și viclean, când sari având legătura de siguranță ascunsă și-i chemi să sară împreună cu tine pe cei ce nu o au, Cuvântul și cuvintele devin foarte complicate. În acest caz este necesară analiza, este necesară familia de cuvinte, este necesară originea limbii și este necesară răstălmăcirea. Sunt necesare de toate, Cuvântul și cuvintele devin mai puțin sau deloc necesare.

Cuvântul

Realitățile lumii afectate de păcat, lume în care trăim, obstrucționează lumina și culoarea cuvintelor. Când noi rostim cuvântul *om*, el se blochează în omul pe care îl știm: cel ce se naște, îmbătrânește și moare. Când Dumnezeu rostește cuvântul *om*, cuvântul nu e blocat de omul sub păcat, ci rostirea Sa este în libertatea și valența ei neperisabilă. Cuvintele lui Dumnezeu și cuvintele

le lui Dumnezeu date omului prin creație își seamănă intim; a învinovăți cuvintele înseamnă a-L învinovăți pe Dumnezeu. Când omul își depășește îngrădirile lumii păcătoase prin credință, cuvintele lui capătă în mod intim libertatea cuvintelor lui Dumnezeu. Este *hora* divino-umană a laudei doxologice în care își găsește împlinirea Scriptura care zice: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului” (Efeseni 5:19). Această relaționare și comuniune teandrică își exprimă cheia de boltă a realității ei în întâlnirea dintre Dumnezeu și om, în *Om-Dumnezeu*, Isus Hristos. Avem de-a face cu vechimea absolută a Cuvântului. Quintilian, vorbind despre cuvântul nostru ca fiind doar al nostru, surprinde totuși realitatea de peste fire notând: „Vechimea cuvântului dând oarecum maiestate și, așa zice, un nimb religios, ne face să prețuim cuvintele vechi.”¹ *Vechime, maiestate, nimb religios* etc. induc în constatățile noastre modul suprafizic de a înțelege finețurile tuturor cuvintelor noastre pe care nu le-am creat noi, deoarece nu venim din necuvântătoare, ci le-a creat Dumnezeu, pentru că noi venim din Cuvânt; „Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Cât de vechi este Edenul, exact atât de vechi sunt cuvintele noastre sau chiar mai mult; cât de vechi este Cuvântul, exact atât de vechi sunt cuvintele noastre.

Datorită faptului că te-ai înstrăinat de Dumnezeu, vorbirea ta o poți vedea așa de diferită față de a Lui. „Vorbirea dumnezeiască are o calitate dinamică, creatoare, ce poate fi numită „tainică” pentru că înfăptuiește ceea ce este (Isaia 55:1).”² Această vorbire dumnezeiască este la fel de străină de noi cât de străin este El de creația Sa și este atât de intimă față de noi, cât de intim este Dumnezeu față de omul spre pocăință. Într-un fel mai evaziv, mai rărită, vorbirea noastră încă îi seamănă vorbirii lui Dumnezeu. Oprește-te, omule! Fă din Cuvânt și cuvântul tău sinergia care să exprime modul de a fi al unui adevărat pocăit. Acesta este cuvântul din Cuvânt și cuvintele din Cuvinte. Adică acesta trebuie să fii tu.

În concluzie, Cuvântul, adică Hristosul, Om peste fire și Dumnezeu sub incidența trupului

uman, trebuie să fie valoarea cuvântului tău. Tu trebuie să fii om duhovnicesc și trăitor sub incidența harurilor minunate ale lui Dumnezeu. Doar această realitate te poate sustrage din zona deturnărilor de cuvinte: „Iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care iau cuvântul lor și-l dau drept cuvânt al Meu” (Ieremia 23:31).

Om de Cuvânt

Problema creștinismului în general și problema ta, stimate cititor, în special, nu este cât și ce știi sau știi despre Dumnezeu. Această problemă a rezolvat-o de mult chiar El. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu” (Romani 1:19). Problema este că între Cuvânt și *de* Cuvânt, tot ceea ce există, adică eu și tu, există provizoriu și în drum spre moarte. Altfel spus, între Cuvânt și *de* Cuvânt nu există nimic. Întruparea lui Isus Hristos nu are nicio legătură cu spațiul dintre Cuvânt și *de* Cuvânt-ul. Întruparea Lui este viața Cuvântului, o viață care trebuie să fie intim aceeași cu viața ta. Distincția dintre viață și vorbe este una artificială. Viața ta e *vorbele tale*, iar minunea dumnezeiască în tine are loc doar atunci când viața ta e vorba Lui sau vorba ta e viața Lui. Om *de* Cuvânt este om *de a fi!* „Suntem sfătuiți ca niciun cuvânt stricat să nu ne iasă din gură, dar nu numai prin simpla folosire a unor cuvinte josnice și stricate se transmite răul, ci orice comunicare care eclipsează sau șterge din minte viziunea lui Hristos îndepărtează din suflet adevărata simpatie și dragoste. Comunicarea stricată poate fi considerată aceea în care nu se exprimă dragostea lui Hristos, ci numai sentimentele neasemănătoare cu caracterul lui Hristos.”³ A nu fi *de* Cuvânt nu are de-a face doar cu minciuna, ci în primul rând are de-a face cu refuzul de a semăna lui Hristos, de a avea viața lui Hristos. Din acest motiv, omul *de* Cuvânt este omul ființării dumnezeiești, nu cel al rostirii. A rosti Cuvântul, a fi un specialist în instrumentalizarea lui, presupune un echivalent al onoarei umane, care este micimea și eroarea. A fi *de* Cuvânt presupune apartenența dumnezeiască la viața lui Hristos, o apartenență care te exprimă recreat, răscumpărat și străin de ceea ce este lumesc.

De Cuvânt are în vedere viața Cuvântului și a cuvintelor. „Pentru viața viitoare nu ne putem pregăti în alt chip decât câștigându-ne de aici, de jos, viața în Hristos.”⁴ Este vorba despre viața în cuvintele în care se regăsește Cuvântul, adică Ființa. Este vorba despre dimensiunea de existență divină care afectează în mod sfințitor felul în care exiști. Când cuvintele noastre devin convenții, ne

îndepărtăm de zona Cuvântului și de zona *de* Cuvânt și migrăm spre zona inexistenței noastre – „morți în greșelile și în păcatele noastre” (Efeseni 2:1). În această nouă situație din viața noastră lipsește Cuvântul și din lumea noastră lipsim ca oameni *de* Cuvânt.

Expresia ioinică „și Cuvântul s-a făcut trup” trebuie văzută în adâncimea ei dumnezeiască, nu lingvistică. Ea nu este o maximă, ci este viață. Asistăm la universalizarea experienței dumnezeiești, nu la o informare. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Această universalizare a vederii slavei Lui constă tocmai în cuvintele Lui. Harul și adevărul lui Hristos erau tocmai cuvintele pe care le rostea și care erau tocmai cuvintele pe care le rosteau oamenii de atunci și cei de acum. Dumnezeu nu-și limitează existența prin Cuvânt și cuvinte pe care El le-a creat. Voroava Îi aparține lui Dumnezeu în felul în care Îi aparține Chipul, iar când ne-a creat ne-a dat voroava în felul în care ne-a dat și Chipul. Cuvintele noastre ne încurcă când alegem să vorbim greșit despre Dumnezeu, adică atunci când alegem să nu fim *de* Cuvânt. Când alegem să vorbim corect despre El, cuvintele noastre își recapătă sensul, sunt ferestre care deschid perspectiva cerească a existenței noastre, sunt imanențe prin care se face transfer de prezență dumnezeiască în noi și transfer de laudă doxologică din noi în El.

În concluzie, e secetă de oameni *de* Cuvânt. E posibil ca tu să fi renunțat de mult să fii *de* Cuvânt. Valoarea pocăinței constă în decizia de a ieși din zona dintre Cuvânt și *de* Cuvânt. Această zonă este străină existenței lui Dumnezeu, este o pseudo-realitate și într-un final ea nu există. În Cuvânt și *de* Cuvânt este zona libertății și a biruinței celor ce sunt în Hristos, Lumina și Mântuitorul lumii. ■

¹ Quintilian, *Arta oratorică*, vol. I, Editura Minerva, 1974, București p. 71.

² John Breck, *Puterea Cuvântului în Biserica dreptmăntuitoare*, Editura I.B.M. al B.O.R., 1999, București p. 7.

³ Ellen G. White, *Comentarii biblice – Noul Testament*, Editura „Păzitorul Adevărului”, 1991 p. 202.

⁴ Nicolae Cabasila, *Despre viața în Hristos*, Editura I.B.M. al B.O.R., 1997, București p. 66.

Dr. Iacob Coman este pastor și conferențiar universitar.

SECETĂ
DE CUVÂNT
IACOB
COMAN

E SECETĂ DE OAMENI DE CUVÂNT. E POSIBIL CA TU SĂ FI RENUNȚAT DE MULT SĂ FII DE CUVÂNT. VALOAREA POCĂINȚEI CONSTĂ ÎN DECIZIA DE A IEȘI DIN ZONA DINTRE CUVÂNT ȘI DE CUVÂNT. ACEASTĂ ZONĂ ESTE STRĂINĂ EXISTENȚEI LUI DUMNEZEU, ESTE O PSEUDO-REALITATE. ÎN CUVÂNT ȘI DE CUVÂNT ESTE ZONA LIBERTĂȚII ȘI A BIRUINȚEI CELOR CE SUNT ÎN HRISTOS, LUMINA ȘI MÂNTUITORUL LUMII.

MESAJ DE SUFLET DIN CONNECTICUT, SUA

ÎNCĂ MAI CREDEM ÎN IUBIREA CELUI CE S-A JERTFIT ȘI MAI CREDEM DE ASEMENEA FĂRĂ TĂGADĂ CĂ DUMNEZEU A DAT SFINȚILOR SĂI CREDINȚA O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA.

Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos. (Efeseni 1:2)

Mă rog ca mesajul pe care-l trimit fraților și surorilor mele de credință să ajungă acompaniat de aceleași simțăminte de pace, iubire și împreună-simțire, potrivit cu spiritul în care a fost scris de aici, de pe coasta de est a Statelor Unite, din „Noua Anglie” – așa cum mai este numită regiunea celor șase state din estul Americii. Inimile noastre nu sunt doar sălașul unde sentimentele se zămislesc, ci și locul din care pornesc mesajele de iubire și de dor pentru cei pe care-i iubim și de aceea nu-i putem uita,

Cine suntem noi? Apostolul Petru folosește un termen (sau doi) potrivit cu statutul nostru pe acest pământ, când spune: „Vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători...” (1 Petru 2:11). Îmi place referirea la acest aspect al vieții noastre făcută de pastorul Vladimir Pustan: „Suntem străini într-o țară străină. Cine se simte bine în România, cine se simte bine în Spania sau în America, sau în Canada..., cine n-are niciun fel de problemă să trăiască în Italia, și chiar îi place Roma, vreau să vă spun că are o problemă gravă, pentru că noi suntem străini într-o țară străină. Să nu vă obișnuiți cu pământul acesta niciodată.”

Cine suntem noi? Mihail și Viorica Baciu, o familie de slujitori în via Domnului, păstorind un district aparținând Conferinței Southern New England, cu bisericile adventiste de ziua a șaptea New London, Norwich și Willimantic. Ne aflăm în acest district din august 2015, când am fost chemați de Conferință după păstoria timp de opt ani a districtului Springfield, statul Massachusetts. Trei biserici vorbitoare de limba engleză formează districtul pe care îl păstoria, cu un număr ce depășește cu puțin 300 de membri.

Suntem confrunțați zilnic cu diferite culturi, limbi, obiceiuri, filosofii de viață, provocări fizice, spirituale, atacuri subtile sau pe față la valorile pe care cândva le consideram imbatabile, dar în Săbat, ne adunăm în același loc – deși diferiți ca și cultură, culoare sau limbă maternă – pentru a ne închina aceluiași Creator care încă ne mai iubește și ne conduce în pofida nedesăvârșirilor noastre. Interesant este că oriunde ne-am afla, nevoile sufletului uman rămân aceleași. Indiferent de cultura în care a fost crescut, indiferent de continentul pe care trăiește, indiferent de limba pe care o vorbește, nevoia de iubire, iertare și mântuire este specifică fiecărui suflet. Iată lucrarea pe care o considerăm prioritară în locul în care ne aflăm pentru o vreme.

Ce credem noi, cei de aici, „de la capătul lumii”? Încă mai credem în iubirea celui ce S-a jertfit și mai credem de asemenea fără tăgadă că Dumnezeu a dat sfinților Săi credința o dată pentru totdeauna. Deși metodele de predicare a Evangheliei pot fi diferite de la o generație la alta, principiile stabilite de Dumnezeu în cartea Sa – Biblia – rămân neschimbate. De aceea noi încă mai credem în:

- » Biblie – Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu – care conține planul mântuirii prin Isus; credem că minunile Vechiului și Noului Testament au fost reale, și nu doar simboluri ale puterii divine.
- » Creațiune – așa cum este descrisă în cartea Genezei – în cele șapte zile ale săptămânii, zile literale de 24 de ore fiecare;
- » Existența unui sanctuar ceresc, în care Domnul Isus slujește ca Mare-Preot până Își va înceta lucrarea de mijlocire în

favoarea noastră și va reveni pentru a încheia planul mântuirii.

- » Personalitatea Duhului Sfânt – a treia Persoană a Dumnezeirii – care împreună cu Tatăl și Fiul formează ceea ce noi numim „Trinitatea”, sau Dumnezeu.
- » În revenirea pe curând a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Am enumerat doar câteva puncte din crezul nostru adventist, potrivit cu mărturisirea de credință a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Le acceptăm cu toată inima și pe celelalte doctrine susținute de autoritatea supremă în materie de credință – Biblia.

În încheiere aș dori să vă prezint experiența lui Richard (numele este real și îl voi folosi cu permisiunea dumnealui). Richard locuiește într-un oraș din statul Massachusetts, într-un apartament special amenajat pentru a sluji un om special. Spun aceasta deoarece în urmă cu 30 de ani, Richard a avut un accident de motocicletă în urma căruia a rămas paralizat de la gât în jos. Stă întreaga zi într-un scaun cu rotile și... lucrează. Doar gura și-o poate folosi pentru ca, prin intermediul unui bețșor, să atingă tastele computerului, intrând astfel în legătură cu prieteni din întreaga lume.

Vorbește cu greutate, dar atunci când spune ceva, știe ce spune. Îl vizitez adesea, fie pentru a-i oferi Cina Domnului, fie cu elevii de la Școala elementară Adventistă din Warren. Mă duc uneori doar să mă rog cu el. Iată mărturia lui, cu o ocazie: „Aveam 25 de ani când, în urma accidentului, am rămas paralizat complet, doar capul, în urma unor eforturi serioase, mi-a fost salvat. Pe vremea aceea nu prea știam multe despre Isus și mântuire. Aveam multe planuri în minte; nu mai aveam loc și pentru Dumnezeu. După accident am fost mândros pe Dumnezeu. Mereu Îl întrebam: „Cum de ai putut să-mi faci una ca aceasta?” Dar timpul a trecut, rănile s-au închis și odată cu ele și cele din suflet. A fost un drum lung al recuperării. Multă vreme nu am știut dacă voi supraviețui sau nu. Și iată-mă acum, după 30 de ani, sunt încă în viață. Diferența dintre momentul dinaintea accidentului și acum este că atunci, dacă muream, nu aveam nicio speranță de mântuire, dar acum simt că sunt pregătit să-L întâlnesc pe Isus.”

Și Richard întotdeauna îmi vorbește atât de frumos despre Isus și iubirea Sa pentru el. De fiecare dată îmi amintește de evenimentele sfârșitului și cât de aproape suntem de venirea lui Isus. Când l-am vizitat cu elevii, Richard a avut un cuvânt special pentru ei, după ce le-a ascultat mărturia: „Dragii mei prieteni! Puneți-l pe Isus pe primul

loc în viața voastră. Nimic nu poate aduce bucurie și speranță ca Mântuitorul. Într-o lume fără niciun punct de orientare, alegeți-L pe Isus și El vă va arăta drumul spre fericire, spre mântuire.” Mereu îmi planific vizita cu scopul de a-l încuraja pe Richard și întotdeauna plec din prezența lui de parcă aș fi fost în prezența lui Isus. Acesta este Richard. Într-o zi îl vom întâlni – fără nicio urmă de neputință, fără scaun cu rotile, ci în frumusețea unei tinereți veșnice.

Dragi frați și surori! Vă doresc tuturor să aveți un spirit de laudă, de mulțumire, de bucurie la adresa lui Dumnezeu. Nu lăsați îngrijorările vieții să vă răpească frumusețea cerului pe care Dumnezeu dorește să o sădească în sufletele noastre. Isus vine curând! Vine să ne ducă acasă. Ce minunată va fi acea zi!

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.” (Evrei 10:35-39) ■

Mihail Baciu este pastor în SUA.

DRAGI FRAȚI ȘI SURORI! VĂ DORESC SĂ AVEȚI UN SPIRIT DE LAUDĂ, DE MULȚUMIRE, DE BUCURIE LA ADRESA LUI DUMNEZEU. NU LĂSAȚI ÎNGRIJORĂRILE VIEȚII SĂ VĂ RĂPEASCĂ FRUMUSEȚEA CERULUI. ISUS VINE CURÂND CA SĂ NE DUCĂ ACASĂ. CE MINUNATĂ VA FI ACEA ZI!

(VI) SANCTUARUL, DE LA CRIZA DIN 1980 PÂNĂ ÎN SECOLUL XXI – PARTEA A II-A

JUDECATĂ DIN DANIEL 8:14 ESTE UN PROCES COMPLEX, CARE POATE FI ÎNȚELES NUMAI ÎN LUMINA CRUCII LUI HRISTOS, ȘI ESTE ILUSTRAT PRIN PASAJE BIBLICE TIPOLOGICE ȘI PROFETICE, CUM AR FI ZIUA ISPĂȘIRII.

Teologia adventistă a rezistat crizei din anii '80 și a ieșit chiar mai îmbogățită. Mulți au început să aprofundeze doctrina sanctuarului și a judecății, iar la nivel oficial, Conferința Generală a numit un nou comitet de cercetare pentru Daniel și Apocalipsa (DARCOM). Acest comitet, prin munca editorială a lui Frank Holbrook, a publicat colecții de studii teologice pe teme apocaliptice, inclusiv pentru doctrina sanctuarului și a judecății, având ca autori o generație de teologi adventiști de prestigiu: Gerhard Hasel, William Shea, Sigfried Schwantes, Arthur Ferch, Mervyn Maxwell, P. G. Damsteegt, William Johnson, Angel Rodriguez, Richard Davidson, Niels-Erik Andreassen, Roy Gane, Gerhard Pfandl, George Rice, Kenneth Strand, Jon Paulien, Alwyn Salom, Pierre Winandy, Herbert Kiesler, Ivan Blazen, Arnold Wallenkampf, Alberto Treyer, Gordon Hyde și alții.¹

Studiile apărute la acest nivel depășesc comentariile istorice cunoscute și răspund onest și profesional la multe din obiecțiile care se aduc în mod obișnuit doctrinei sanctuarului. Ele sunt produsul unei generații în care limbile biblice, exegeza și teologia în general s-au dezvoltat fără precedent. Dar nu se poate spune că odată cu aceste studii s-a pus capăt tuturor disputelor. Din nefericire, unii critici nici nu le-au citit, dar chiar și teologii binevoitori recunosc că studiile DARCOM nu au acoperit toate aspectele subiectului și nu toate problemele au fost rezolvate satisfăcător. Unii teologi consideră că nu există probleme reale cu apărarea acestei doctrine. Alții tac, ca reacție de apărare, deși prin natura profesiei ar avea datoria să vorbească.

În afară de seria DARCOM, diverse studii ale doctrinei sanctuarului și comentarii la Daniel au apărut între timp. Unele sunt strict conservative, altele sunt însă ușor progresiste, contribuind la dezvoltarea interpretării profețiilor din Daniel 8-9. De o importanță specială pentru istoria doctrinei este teza lui Kai Arasola (1990), *The End of Historicism*, care descrie interpretarea perioade-

lor profetice apocaliptice în viziunea lui William Miller.

Comentarii mai bogate la profețiile lui Daniel sunt, în ordine cronologică, cursul lui Antonio Caracciolo (1998)² și comentariul lui Zdravko Stefanović (2007), ambele adresate prioritar studenților și profesioniștilor.³ Jacques Doukhan (2000) a scris un comentariu mai scurt, dintr-o perspectivă evreiască, cu o bună analiză a structurii literare a cărții și cu aspecte originale (lucrare disponibilă și în limba română – *Enigmele Bibliei*). Original și instructiv este și comentariul de popularizare al lui William Shea (2005).⁴ O contribuție importantă a adus teza doctorală a ghanezului Brempong Owusu-Antwi (1995), care a clarificat sensul cel mai potrivit al cuvântului *ḥārûz* („judecată”, nu „șanț”) în Daniel 9:25.

În numărul din 15 iulie 1997, revista *Turnul de Veghere* a scris un articol care ataca doctrina sanctuarului, subliniind că este respinsă de unii învățați adventiști. A urmat o replică a lui Angel Rodriguez, de la Institutul de Cercetări Biblice.⁵ Rodriguez a scris de asemenea studii teologice ample despre teologia sanctuarului și a judecății, în valorosul manual *Handbook of SDA Theology* (2000).⁶ Și pe site-ul Institutului de Cercetări Biblice există o serie de articole despre sanctuar,⁷ semnate în cea mai mare parte de Rodriguez, care a slujit acest departament al Conferinței Generale din 1992 și l-a condus între anii 2001 și 2011, fiind considerat cel mai mare apologet adventist din generația noastră. Scrieri polemice în apărarea doctrinei sanctuarului a publicat Cliff Goldstein între 1989 și 2003.⁸

Norman Young, care scrisese în 1973 o teză asupra Epistolei către evrei, a scris un faimos articol, în 2001, susținând, asemenea lui Johnsson, că intrarea lui Isus ca arhiereu în Locul Preasfânt, în Evrei, este după modelul Zilei Ispășirii. Richard Davidson a răspuns printr-un alt articol polemic, dar amical și academic, susținând modelul inaugurării sanctuarului.⁹ În ultimii ani, Richard Davidson a devenit faimos ca predicator al Evangheliei

judecății, o replică vie la obiecția unor critici, că judecata de cercetare ar umbri bucuria mântuirii.

În 2005 a apărut parafraza biblică a lui Jack Blanco (*The Clear Word*), unde la Daniel 8 apar parafrazări stranii. În Daniel 8:9, Blanco „traduce” că „au bătut cele patru vânturi și dintr-unul din ele a ieșit un corn”. Această traducere este făcută după interpretarea AZS dominantă. La versetul 14 însă, Blanco redă: „Dumnezeu este foarte răbdător. El va aștepta multe zile, dar în apropierea sfârșitului, adevărul despre sanctuarul ceresc va fi restaurat.” Chiar așa, „multe zile”? Este un secret numărul?

Roy Gane a publicat în 1999, *The Altar Call*, cea mai bună carte de popularizare despre semnificația tipologică a ritualurilor sanctuarului (lucrare disponibilă și în limba română – *Chemarea altarului*), iar în 2006 a publicat *Who's Afraid of the Judgment?* (Cine se teme de judecată?), o introducere în doctrina sanctuarului și a judecării de cercetare, în relație cu justificarea caracterului lui Dumnezeu. Martin Pröbstle (2006) a scris o teză doctorală de peste 800 de pagini, în care a făcut o analiză amănunțită (gramatică, lingvistică, literară etc.) a pasajului din Daniel 8:9-14, iar în 2013 a publicat un studiu despre sanctuar și judecată.¹⁰

Felix Cortez (2008) a publicat un studiu aprofundat al tipologiei sanctuarului în Epistola către evrei. Studii de maximă importanță în ce privește identitatea „jertfei necurmate” din Daniel 8-12 au publicat Heidi Heiks (2008) și Dennis Kaiser (2009). Foarte interesantă pentru subiectul din Daniel 8:14 este cartea lui Marvin Moore (2010), apreciată de specialiști ca Gerhard Pfandl și Jude Lake, dar aspru criticată de Desmond Ford.¹¹

Revista pastorală *Ministry*, ale cărei ediții, începând din 1928, se pot descărca oricând de pe internet, și care a publicat de-a lungul timpului multe articole despre sanctuar,¹² a dedicat recent (august 2014) o ediție specială acestui subiect (*The Cross and the Sanctuary*), cu articole foarte bune, semnate de Norman Gulley, Roy Adams, Gerhard Pfandl, Wilson Paroschi și David Tasker.

Cercetările mai heterodoxe însă nu au încetat. Au apărut publicații care analizează relația dintre inspirația profetică a lui Ellen White și dezvoltarea ei cultural-spirituală, sub aspect uman, dar după un model teologic discutabil (Alden Thompson, 2005; Graeme Bradford, 2006).¹³ O analiză mai realistă a aspectului uman al scrierilor lui Ellen G. White este însă strict necesară, pentru prioritizarea exegezei biblice în relație cu interpretările prezente în textul Spiritului Profetic. Alden Thompson este cunoscut și pentru inter-

pretarea sa progresistă, nedogmatică a profetiilor, inclusiv a celei din Daniel 8:14. Este unul dintre puținii adventiști care i-au găsit un loc lui Antioh al IV-lea în profetia lui Daniel.¹⁴

Europeanul Reinder Bruinsma încearcă să simplifice lucrurile, declarând doctrina întemeiată pe Daniel 8:14 ca neesențială.¹⁵ Americanul George Saxon, de la Southwestern University, a scris un articol care ironizează ideea judecării de cercetare, afirmând în glumă că aceasta „s-a terminat, în realitate, în 1846”. În 2011, sub pseudonimul Roy Ingram, Desmond Ford a adresat un studiu provocator. Andre Reis a publicat la 22 octombrie 2015 un articol critic, în care întreabă dacă 1844 este un „stâlp al credinței” sau „rană de moarte”.

O carte recentă și provocatoare despre sanctuar a publicat teologul european Jean-Claude Verrecchia (22 octombrie 2013), afirmând, chiar din titlu, că Dumnezeu nu are „domiciliu fix”.¹⁶ Din Eden, Dumnezeu s-a mutat la altarele sacre ale patriarhilor, apoi în cortul întâlnirii, în sanctuarul mozaic (tabernaculul, primul templu, al doilea templu) și în final, în casele modeste unde se adunau primii creștini. În același timp, spune Verrecchia, evreii credeau, ca și alte popoare, că templul și cetatea de jos sunt doar reflecții ale unei realități cerești. Autorul trece în revistă diferite înțelegeri istorice ale evreilor: că sanctuarul este Dumnezeu Însuși, că este universul sau cerul, că în cer există un sanctuar. Apoi discută despre templul lui Pavel, care este fie comunitatea credincioșilor, fie trupul omului, și templul din Evanghelie, care este Hristos.

Adventiștii, ca teologi sau lideri de opinie, se pot împărți în patru categorii principale, cu privire la atitudinea față de acest subiect:

Istorigo-dogmatici – predică o doctrină statică, turnată de sus în 1844, o dată pentru totdeauna, în credința că Ellen G. White și pionierii au ultimul cuvânt, sau că nu puteau greși.

Conservativ-progresiști – studiază și susțin o poziție adventistă loială, cu oarecare modificări de detaliu, justificând în esență înțelegerea lui Ellen G. White și a pionierilor; predică o doctrină dinamică, în credința că Biblia are ultimul cuvânt și că tot ce este omenesc este imperfect.

Evanghelici și liberali – resping total sau în esență doctrina sanctuarului și a judecării, etiche-

DOCTRINA JUDECĂȚII ESTE TESTUL ADEVĂRATEI EVANGHELII, ACEEA CARE NE PUNE ÎN ARMONIE CU VOIA LUI DUMNEZEU, ÎN ASCULTARE PRIN CREDINȚĂ, DÂNDU-NE SIGURANȚA MÂNTUIRII NUMAI PRIN RĂMÂNEREA ÎN HRISTOS. ÎN CONTRAST CU FALSA EVANGHELIE, CARE ADUCE O FALSĂ SIGURANȚĂ A MÂNTUIRII PRINTR-O CREDINȚĂ IMAGINARĂ, CREDALĂ, EMOȚIONALĂ SAU MISTICĂ.

NU DOCTRINA JUDECĂȚII TREBUIE CONDAMNATĂ, PENTRU A AVEA CERTITUDINEA MĂNTUIRII, CI „OMUL CEL VECHI” TREBUIE CONDAMNAT, ADICĂ NATURA NOASTRĂ PĂCĂTOASĂ (ROMANI 6:6; EFESANI 4:22; COLOSENI 3:9), PE CARE FALSA EVANGHELIE A HARULUI IEFTIN O ELIBEREAZĂ, FĂCÂNDU-L PE HRISTOS UN SLUJITOR AL PĂCATULUI (GALATENI 2:17).

tând-o ca erezie sau simplu vestigiu al copilăriei bisericii.

Dezinteresati – nu predică subiectul și au încetat să-l mai studieze, din lipsă de credință, de speranță, de interes, de pregătire adecvată, sau de curajul opiniei.

Disputele pe tema sanctuarului nu au încetat. Subiectul este încă fierbinte. Un exemplu recent este articolul lui Alberto Treiye, teolog istorico-dogmatic, care este îngrijorat de poziția lui Gerhard Pfandl. Fiind un conservativ-progresist, cel puțin în ultimii ani, Pfandl respinge ideea că sanctuarul ceresc ar avea ceva comun cu cel pământesc (nu două încăperi, nu mobilierul specific), așa cum respinge și explicația tradițională a profeției din Apocalipsa 9, în ciuda faptului că J. Litch, U. Smith și Ellen G. White etc. au susținut-o.¹⁷

Pe internet, cei mai vocali prezentatori ai acestei doctrine sunt istorico-dogmaticii și opoziția evanghelică sau liberală. Printre cei mai activi istorico-dogmatici, afară de Treiye, sunt John Peters, Eugene Prewitt, Stephen Bohr, Kevin Paulson, Jeff Pippenger. Printre liberalii care resping complet această doctrină se numără Ervin Taylor și mulți dintre editorii și autorii de articole din revistele independente *Adventist Today* și *Spectrum*.

În America de Nord, Europa de Vest și Australia, un procent destul de mare de credincioși nu se mai ocupă de acest subiect. Chiar și generațiile ieșite din școlile adventiste din țările favorizate în ultimele decenii sunt ceva mai înstrăinate de valorile adventiste, inclusiv față de doctrina cardinală a sanctuarului și judecății. Roger Dudley a publicat în 2000 un studiu pe care l-a făcut timp de zece ani, arătând că, printre adolescenți, dintre toate doctrinele adventiste, gradul cel mai mic de acceptare îl are doctrina sanctuarului (61%), urmată de credința că Biserica Adventistă este adevărata biserică (69%) și că Ellen G. White a fost un profet autentic (73%).¹⁸

Autorul acestui articol a făcut de asemenea un sondaj deschis pe subiectul înțelegerii doctrinei sanctuarului. Sondajul a fost trimis la circa 400 de adventiști de pe toate continentele: teologi, pastori, administratori, intelectuali și câțiva laici. Au completat sondajul doar 40 de persoane, dintre care 1-4 au considerat că subiectul este deja mort, sau că nu este nicio nevoie de el. Între 6 și 17 persoane s-au arătat perfect satisfăcute de modul în care biserica explică Daniel 8:14, iar majoritatea celor intervievați (18-23 persoane), deși atașați de doctrina aceasta, au exprimat diferite grade de insatisfacție cu privire la modul în care este explicată această doctrină și nevoia unei cercetări

mai aprofundate la nivelul comunității de credință. Sondajul a cuprins doar puțini români, astfel că nu reflectă percepția noastră locală. Dar chiar dacă ar diferi procentele, nevoile sunt în esență aceleași.

În loc de încheiere

Roy Adams, în teza sa din 1981, afirma:

„...Există probleme importante care solicită o serioasă cercetare teologică și biblică în lumina întrebărilor și a disputelor contemporane. Dar niciuna din acestea nu pare imposibil de rezolvat. [...]

«Marile probleme filosofice sau teologice sunt rareori rezolvate în așa fel încât să satisfacă toate generațiile următoare.» Întrebarea pe care trebuie să și-o pună adventismul, totuși, este dacă va avea acel curaj teologic și emoțional pentru a urmări rezolvarea cel puțin a unora dintre cele mai presante probleme ale doctrinei sanctuarului, spre satisfacția generației prezente.¹⁹

Un fapt încurajator este acela că unii laici se preocupă de acest studiu din proprie inițiativă, aducând contribuții importante. Mike Manea, în colaborare cu Marcos Torres, explică foarte convingător motivația teologică, filosofică și psihologică a multora care se împiedică de doctrina sanctuarului.²⁰

Unii teologi contribuie la cercetare, găsind noi argumente la afirmațiile istorice. De exemplu, Joe Greig, de la Universitatea Andrews, a găsit o soluție extrem de interesantă la felul în care au interpretat pionierii Daniel 8:14.²¹ „Istoriceste, adventiștii au creat această doctrină... într-un fel asemănător cu modul în care urmașii lui Hristos au ajuns să declare identitatea Sa mesianică și divină.” Și dă ca exemplu interpretarea lui Matei (2:15) la textul din Osea 11:1.

O altă idee importantă, care poate contribui la armonizarea afirmațiilor lui Ellen G. White cu exegeza biblică, în ce privește înțelegerea doctrinei sanctuarului și a judecății este afirmația lui A. Patrick: „În timp ce autoritatea lui Ellen G. White pentru unii adventiști de după 1980 poate să fi depășit autoritatea Bibliei, acum ea este mai bine înțeleasă, ca una care a recomandat o fundamentare biblică a oricărei doctrine. Mai mult, studiile istorice actuale demonstrează mai clar că Ellen G. White și-a dezvoltat înțelegerea doctrinei în diverse privințe într-o relație de simbioză cu Mișcarea adventistă.”²²

Am expus aici în articole succesive istoria nu foarte lină a originii, transmiterii, provocării și

dezvoltării doctrinei sanctuarului și a judecății. Nu am expus și nu am analizat însă doctrina în sine, care în mediul adventist este cunoscută în special prin intermediul cărții lui Ellen G. White, *Marea Luptă*, sau *Tragedia veacurilor* (cap. 23, 24, 28). Pe scurt, mesajul esențial al doctrinei s-ar putea rezuma astfel:

Textul din Daniel 8:14, studiat în contextul întregii viziuni și în lumina revelațiilor date în Daniel 7:23 și 9:24, arată spre judecata Casei lui Dumnezeu (1 Petru 4:17),²³ care a început în anul 1844. Acest premilenial proces ceresc este cea mai importantă și mai solemnă fază a judecății divine, în care Dumnezeu și poporul Lui sunt dovediți dreți și li se face dreptate.²⁴ Este singura fază a judecății care aduce mântuire. Începută cu cei morți (Apocalipsa 6:9-11) și încheiată cu cei care sunt găsiți vii la venirea Domnului, judecata separă pentru totdeauna pe falșii credincioși de cei autentici (Matei 13:30, 38-44, 47-51), ștergând din cartea vieții numele celor care, iertați (salvați) fiind cândva, nu au rămas în Hristos (Exodul 32:33; Eclesiastul 12:13-14; Ezechiel 18:24; Daniel 12:1; Matei 10:32-33; 12:36-37; 18:32-35; 1 Corinteni 9:27; Filipeni 2:12; Iacov 2:12; Apocalipsa 3:4-5).

Judecata din Daniel 8:14 este un proces complex, care poate fi înțeles numai în lumina crucii lui Hristos, și este ilustrat prin pasaje biblice tipologice și profetice, cum ar fi: Ziua Ispășirii din Leviticul 16; Matei 22:11-12 și altele. Doctrina judecății este în același timp testul adevăratei Evanghelii, aceea care ne pune în armonie cu voia lui Dumnezeu, în ascultare prin credință, dându-ne siguranța mântuirii numai prin rămânerea în Hristos (Ioan 15:4-9). În contrast cu falsă Evanghelie, care aduce o falsă siguranță a mântuirii, printr-o credință imaginară, credală, emoțională sau mistică (Romani 2:13; Iacov 2:17-26). Nu doctrina judecății trebuie condamnată, pentru a avea certitudinea mântuirii, ci „omul cel vechi” trebuie condamnat, adică natura noastră păcătoasă (Romani 6:6; Efeseni 4:22; Coloseni 3:9), pe care falsă evanghelie a harului ieftin o *eliberează*, făcându-L pe Hristos un slujitor al păcatului (Galateni 2:17).

Cu privire la gândirea tentată de modelul doctrinei statice, dogmatice, care a fost cândva formulată într-un anumit fel, teologul adventist Fritz Guy ne invită să învățăm din dictonul lui Jean Jaurés (1859-1914): „De pe altarele trecutului luați focul, nu cenușa.” ■

¹ Colecția completă a acestor publicații încă se poate găsi la un preț bun: www.logos.com/product/37737/daniel-and-revelation-committee-series.

² A. Caracciolo, *Capire Daniele*, Villa Aurora, 1998.

³ Zdravko Stefanović, *Daniel – Wisdom to the Wise*, Pacific Press, 2007. www.books.google.ro.

⁴ William Shea, *Daniel – a Reader's Guide*, Pacific Press, Nampa, 2005. www.adventistbookcenter.com.

⁵ Vezi <https://adventistbiblicalresearch.org/sites/default/files/pdf/investigative.pdf>.

⁶ A. M. Rodriguez, „The Sanctuary”, în R. Dederen ed., *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Commentary Reference Series, 12), 2000:375-417.

⁷ Vezi <https://adventistbiblicalresearch.org/search/site/sanctuary>.

⁸ Vezi En.Wikipedia „Clifford_Goldstein”.

⁹ Vezi *Andrews University Seminary Studies*, Autumn 2001, vol. 39, nr. 2; Spring 2002, vol. 40, nr. 1. https://works.bepress.com/richard_davidson/18.

¹⁰ M. Pröbstle, *Where God and I Meet: The Sanctuary*, Review and Herald, 2013. www.books.google.ro.

¹¹ F. Cortez, *The anchor of the soul that enters within the veil: the ascension of the „son” in the letter to the Hebrews*, Andrews University, 2008. H. Heiks, *The „Daily” Source Book*, Teach Services, www.teachservices.com 2008; D. Kaiser, *The History of the Adventist Interpretation of the „Daily” in the Book of Daniel from 1831 to 2008* (MA thesis), Andrews University, 2009; M. Moore, *The Case for the Investigative Judgment*, Pacific Press, Nampa, Idaho, 2010. *Adventist Today*, Fall 2010.

¹² La adresa www.ministrymagazine.org/archive, căutați pe ani și luni, sau tastați «sanctuary» pentru a afișa toate articolele la subiect.

¹³ G. Bradford, *More than a Prophet*, Biblical Perspectives, 2006 www.sdanet.org/atissue/books/bradford; a se vedea și critica White Estate: www.white-estate.org/issues/more-prophet.asp; A. Thompson, *Escape from Flames*, Pacific Press, 2005. Contrastul spiritual pe care Thompson îl imaginează între Vechiul Testament (bazat pe teamă) și Noul Testament (bazat pe iubire) este subliniat și de alți adventiști, dar în opinia noastră este o teologie derutantă, care slăbește credibilitatea inspirației autorilor biblici și consecvența teologică a Scripturii.

¹⁴ Vezi <https://goodword.wallawalla.edu/2013/11/the-eschatological-day-of-atonement>.

¹⁵ Vezi <http://reinderbruinsma.com/are-all-truths-truth-2/>. Bruinsma este un cunoscut teolog și fost lider al bisericii din Olanda.

¹⁶ Cf. www.ellenwhitecenter.org/news/20131202/dieu-sans-domicile-fixe-de-jean-claude-verrecchia. Ediția engleză, *God of No Fixed Address: From Altars to Sanctuaries, Temples to Houses* (Wipf & Stock, Eugene, Oregon, 2015), prezentă online pe <http://books.google.ro>.

¹⁷ Vezi www.adventistdistinctivemessages.com/English/Documents/Pfandl-problemsheavenlysanctuary.pdf.

¹⁸ R. Dudley, *Why Our Teenagers Leave the Church*, Institute of Church Ministry, Andrews University, Review and Herald, 2000:39. www.books.google.ro.

¹⁹ Roy Adams, *The Doctrine of the Sanctuary in the Seventh-Day Adventist Church: Three Approaches*, AUS, Doctoral Dissertation Series, Andrews University Press, 1981: 269, 282-283. Rolf Pöhler (Friedensau) a scris o teză, articole și cărți (1995-2001) pe tema continuității și schimbării în învățătura adventistă, exemplificând dezvoltarea doctrinară. De asemenea, Arthur Patrick (Avondale) a fost preocupat de subiectul dinamicii doctrinei sanctuarului, vezi <https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35>.

²⁰ Vezi www.thehaystack.tv/why-the-critics-of-the-investigative-judgment-have-failed.

²¹ Joe Greig, „The Doctrine of the Sanctuary as an Adventist Philosophy of History”, *Adventist Today*, 04(6), 10-13 (2006).

²² Vezi https://adventiststudies.com/2012/01/16/post-35/#_ftn21.

²³ Judecata din 1 Petru 4:17 are caracter final și este clar așezată înainte de revenirea lui Isus (vezi 1 Petru 4:5-7). Petru o aștepta în vremea sa, deoarece Isus promisese că va veni în acea generație (Mat. 16:27-28; 24:34). Dar a înțeles mai târziu că timpul venirii lui Isus este condiționat (2 Pt. 3:11-12; cf. Mat. 24:14). Lui Petru i-a descoperit Dumnezeu timpul ideal și, posibil, foarte apropiat, al Judecății și al Adventului (așa cum era în planul lui Dumnezeu; iar lui Daniel îi descoperise (într-o formă acoperită, ca să fie înțeles decât la timpul sfârșitului) timpul sfârșitului).

²⁴ Deși majoritatea creștină nu s-a ocupat și nu se ocupă cu doctrina judecății premileniale, cu atât mai puțin să accepte ideea că judecata deja a început în 1844, ideea esențială a acestei doctrine – credința că este necesară o judecată a celor credincioși, și că ea trebuie să aibă loc înainte de venirea lui Isus a fost descoperită și de câțiva teologi care nu au fost AZS, dintre care amintim pe Josiah Litch (1841), Thomas Scott (1866), Thomas Robinson (1882), Joseph Seiss (1913) și Helmut Lamparter (1992).

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

DIFERENȚA... CARE FACE DIFERENȚA

Privind în urmă la anul care se apropie de final, suntem plini de recunoștință pentru susținerea și călăuzirea bunului Dumnezeu. Mulți dintre noi am trecut prin încercări, suferințe și experiențe grele. Tot în acest an am avut parte și de bucurii și binecuvântări cerești. Ceea ce ne oferă speranță este asigurarea că nu suntem lăsați să purtăm singuri luptele credinței și ale vieții. Pe cărările slujirii noastre stă veșnicul Veghetor, acela care este Calea, Adevărul și Viața, în a cărui mână stă suflarea noastră. El este gata să-i mângâie și să-i întărească pe cei încercați, să-i izbăvească pe cei ce sunt apăsați și să le ofere un viitor luminos celor care se pocăiesc.

Parabola fecioarelor din Matei 25:1-13 ne vorbește despre atitudinea creștinilor ce trăiesc chiar înainte de revenirea Domnului Hristos. Pilda aceasta ne cheamă să ne organizăm viața având ca reper așteptarea Celui care vine.

APARENȚELE ÎNȘALĂ (v. 1-5)

Nu poți judeca un om doar după exterior. Criza descoperă adevăratul caracter. Până la un punct, nu vedem nicio diferență între cele zece fecioare: toate au candelă, toate au ulei în candelă, toate candelăle sunt aprinse, toate așteaptă Mirele, toate au așipit și au adormit, toate au auzit strigarea de la miezul nopții. De ce totuși Mântuitorul spune că cinci dintre ele sunt înțelepte și cinci sunt neînțelepte? Astăzi, oamenii investesc foarte mult în aspectul exterior, în imaginea de sine. Se cheltuiesc sume uriașe pentru ca exteriorul să fie impecabil – cosmetice scumpe, haine de firmă etc.

Din punct de vedere exterior, nu avem ce reproșa celor zece fecioare... Și totuși... Dacă ești preocupat doar de exterior și vei schimba doar câte ceva în viața ta, fără o pocăință autentică și o naștere din nou reală, nu ai schimbat nimic. Pocăința nu în-

seamnă doar schimbarea unei zile de închinare cu alta, nici chiar schimbarea unui stil de viață, ci pocăința înseamnă schimbarea gândirii, a vorbirii, a comportamentului, a viziunii și a Stăpânului.

Diavolul nu este deranjat de cei care merg la biserică, dar trăiesc ca și când n-ar fi fost la biserică; de cei care cred în Dumnezeu, dar trăiesc ca și când n-ar fi auzit de Isus Hristos; de cei care citează Biblia și Spiritul Profetic, dar Cuvântul nu rodește în viața lor! Poți declara o viață întreagă că-L aștepti pe Isus Hristos, dar dacă Isus Hristos nu trăiește în inima ta, ce folos?

„Cei reprezentați prin fecioarele nechibzuite au considerație față de adevăr, l-au apărat și l-au susținut... Însă slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerază în formalism.”¹ A fi credincios nu înseamnă a te conforma unor doctrine, ci înseamnă a permite Duhului Sfânt să-ți modeleze caracterul asemenea Mântuitorului. Formalismul religios nu ajută la nimic.

DIFERENȚA... CARE FACE DIFERENȚA (v. 6-8)

În ce anume constă diferența dintre fecioarele înțelepte și cele neînțelepte? Putem fi familiarizați cu Evanghelia, cu Legea, cu profeția, dar fără Duhul Sfânt în inima noastră, caracterul nostru nu poate fi modelat. Fără Duhul Sfânt nu putem deosebi adevărul de eroare. Fără Duhul Sfânt nu putem avea biruință asupra păcatelor și slăbiciunilor noastre. „Teoria adevărului fără prezența Duhului Sfânt în viață nu ajută la nimic.”² Dacă Duhul Sfânt nu este prezent în inima noastră, nu vom fi preocupați de mântuirea semenilor noștri!

Dacă vrem ca biserica noastră să crească atât calitativ, cât și cantitativ, primul pas este să învățăm să ne iubim unul pe altul. Orice vizitator care va veni în biserică va vedea dacă există sau nu dragoste. Dacă vor găsi acea atmosferă plăcută, mulți vor spune: vreau să rămân în acest loc. Deși se spune „vii la biserică pentru Dumnezeu, nu pentru oameni”, nou-veniții sunt câștigați și de atmosfera din comunitate, nu doar de adevărul lui Dumnezeu.

Lumea are astăzi nevoie de creștini autentici, de oameni în viața cărora să se vadă roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22,23). Lumea are nevoie de oameni care sunt plini de dragoste și pace, și transmit dragoste și speranță celorlalți! Când ai Duhul Sfânt, ești un om al bucuriei, al răbdării, al echilibrului! Ești plin de compasiune și bunătate, ești amabil și dai dovadă de stăpânire de sine în orice situație. „Lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt va fi arătată prin manifestarea iubirii cerești.”³

Când Duhul Sfânt este în inima ta, oamenii pot să vadă în tine dragostea lui Hristos. Aceasta este diferența... care face diferența.

CARACTERUL NU SE POATE ÎMPRUMUTA (v. 9-13)

Putem împrumuta multe lucruri pe acest pământ: haina, bicicleta, mașina, dar caracterul nu se poate împrumuta. Spiritualitatea nu se moștenește și nici nu se poate transfera de la unul la altul. Dacă poți face ceva pentru aproapele tău, poți face ASTĂZI! O vizită, un seminar, o rugăciune, o vorbă bună, o invitație... Vine un timp când nu mai poți face nimic pentru cel de lângă tine: nici pentru partenerul tău, nici pentru copilul tău, nici pentru vecinul tău.

ÎN CE A CONSTAT NECHIBZUIȚA CELOR CINCI FECIOARE?

Au dorit să cumpere de la oameni ceea ce numai Dumnezeu poate oferi (v. 8). Oamenii sunt limitați și adesea ne dezamăgesc. Nu l-au cunoscut pe Mire (v. 12). Fecioarele neînțelepte au auzit cele mai triste cuvinte pe care le poate auzi urechea omenească: „Nu vă cunosc...” Adesea, ne amăgim că Îl cunoaștem pe Isus deoarece cunoaștem ceva din învățăturile lui Isus, din minunile săvârșite de El... Însă a-L cunoaște pe Isus înseamnă mai mult decât atât. Înseamnă a fi dependent de El, a avea o relație plină de viață cu El, a avea o inimă nouă și a fi umplut de dragostea Lui.

„VEGHEAȚI DAR...!” (v. 13)

Pregătirea pentru revenirea Domnului Hristos trebuie să fie preocuparea fiecărei zile. Așteptarea Mirelui nu înseamnă să stăm pasivi, ci ni se cere să fim responsabili, să slujim și să păstrăm candela aprinsă. Cum? Să rostim totdeauna, față de oricine, cuvinte pline de har (Coloseni 4:6) și să slujim cu dragoste. Dorim ca în anul 2017 fiecare dintre noi, să-L așteptăm pe Mirele ceresc cu bucurie, dar mai mult decât atât, să trăim *ASEMENA LUI* și roada Duhului Sfânt să fie vizibilă în fiecare dintre noi! ■

¹ Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, Editura Viața și Sănătate, București, 2007, p. 310.

² *Ibidem*, p. 310.

³ *Ibidem*, p. 317.

Florin Istrate este președintele Conferinței Moldova.

ADESEA, NE AMĂGIM
CĂ ÎL CUNOAȘTEM
PE ISUS DEOARECE
CUNOAȘTEM CEVA
DIN ÎNVĂȚĂTURILE LUI
ISUS, DIN MINUNILE
SĂVĂRȘITE DE EL...
ÎNSĂ A-L CUNOAȘTE
PE ISUS ÎNSEAMNĂ
MAI MULT DECÂT
ATĂT. ÎNSEAMNĂ A FI
DEPENDENT DE EL, A
AVEA O RELAȚIE PLINĂ
DE VIAȚĂ CU EL, A
AVEA O INIMĂ NOUĂ
ȘI A FI UMLPUT DE
DRAGOSTEA LUI.

Schimbă o viață și vei schimba lumea!
Schimbă o viață și vei schimba lumea!

Credință în Dumnezeu

Credință în Dumnezeu

Integritate

Exelență

Transparență

Transparență

Dragoste pentru oameni

Dragoste pentru oameni

ADRA România lucrează în favoarea persoanelor care se află în situații vulnerabile, în 5 direcții de acțiune ale agenției: Dezvoltarea economică, Educația și sănătatea de bază, Lupta împotriva violenței în familie, Asistarea victimelor dezastrelor naturale și Asistarea categoriilor sociale defavorizate. Poți aduce o rază de speranță și schimbare în viața acestor oameni, alegând din modalitățile de implicare în proiecte ADRA, ca voluntar, sponsor sau donator.

Ne poți contacta la:

Adresa: B-dul Pache Protopopescu Nr. 85,
Sector 2, 021415 București, România

Telefon: + 40 21 25 25 117

Fax: + 40 21 25 28 690

E-mail: office@adra.ro

www.adra.ro

Parteneriat

Voluntariat

Voluntariat

Parteneriat